

У неділю, 27 березня 2016 року, о третій годині за київським часом переведенням годинникової стрілки на одну годину вперед запроваджується літній час

9

Тернополянин Андрій Юркевич пройшов під кулями Майдану, став в обороні України та поліг на Луганщині

ГАЗЕТА ЦЕНТРАЛЬНИХ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ УКРАЇНИ

ЗАСНОВАНА В 1990 РОЦІ

www.ukurier.gov.ua

УРЯДОВИЙ КУР'ЄР

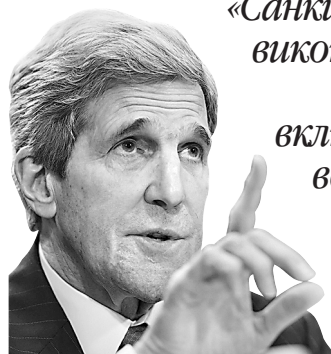
СУБОТА, 26 БЕРЕЗНЯ 2016 РОКУ

ЦІНА ДОГОВІРНА

№58 (5678)

ЦИТАТА ДНЯ

ДЖОН КЕРРІ:

«Санкції буде знято після виконання всіх пунктів мінських угод, включаючи виведення всіх озброєнь, військ і повернення суверенітету українському кордону».

Держсекретар США про позицію президента Обами щодо України

Японія довіряє нашим реформам

КРЕДИТ. Україна отримала довгострокову пільгову позику від Японії обсягом \$331 мільйон у межах спільного зі Світовим банком проекту «Позика для політики розвитку-II» (DPL-II). Кредит надано через Японське агентство міжнародного співробітництва. Його надання — свідчення активного здійснення Україною важливих структурних економічних реформ, бо умовою стало виконання 10 структурних реформ, зокрема в напрямках ліквідації податкових ям завдяки запровадженню електронної системи адміністрування ПДВ; реформування ринку газу; створення дієвих механізмів контролю не лише за видатками бюджету, а й отриманням доходів, для чого було розширено повноваження Рахункової палати.

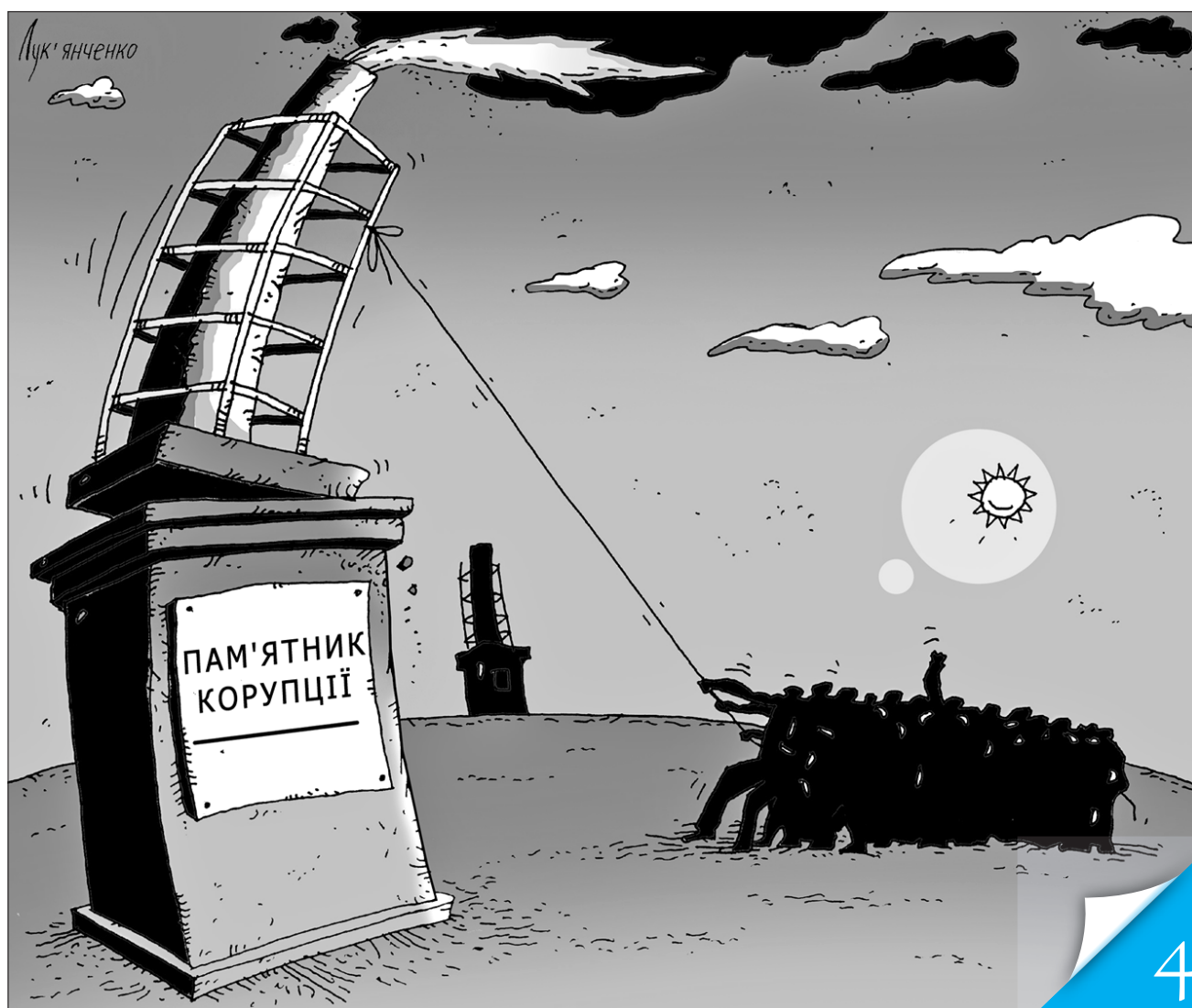
Кошти буде зараховано до загального фонду державного бюджету. Вони допоможуть профінансувати пріоритетні потреби, зокрема соціальні видатки та ключові реформи, повідомляє прес-служба Міністерства фінансів. Кредит надано на 20 років із 6-річним пільговим періодом, відсоткова ставка буде меншою за 1% річних, а виплати здійснюватимуть двічі на рік.

ЦИФРА ДНЯ

18,5 млрд грн

приросту становитимуть витрати на пенсійне забезпечення у 2016 році. Це додатково 7,5% до торішніх показників

Падіння «ЗОЛОТОЇ ВИШКИ»

РЕФОРМИ. Кабінет Міністрів ухвалив постанову, яка значно зменшує корупційні ризики у надрокористуванні

Сховати нелегальні прибутки не вийде

НОВАЦІЇ. Чому чиновники бояться нової системи декларування доходів

Катерина БРАТКО
для «Урядового кур'єра»

Епопея навколо законопроекту щодо електронного декларування доходів чиновників тривала не один місяць. Проте нещодавно відповідний закон все-таки ухвалили, тож тепер

декларація про доходи не буде порожнім папірцем, як раніше. Попередня система декларування унеможливила ефективну перевірку майнових статків чиновників. Раніше, наприклад міністр чи представник центрального органу виконавчої влади, заповнював декларацію і

подавав її до своєї кадрової служби. Перевіряв цю декларацію співробітник кадрової служби, який мав досліджувати, чи немає там помилок. Проте важко уявити собі пересічного співробітника кадрової служби, який ставитиме під сумнів декларацію того-таки міністра чи керів-

ника центрального органу виконавчої влади. Що зміниться із запровадженням нової системи декларування доходів чиновників і високопосадовців, дізнавався «Урядовий кур'єр».

Порівняно зі старою системою декларування плюси нової очевидні. Передовсім це інша форма

перевірки декларації. За старою системою перевірка зводилася до того, що державна податкова інспекція вибірково могла витребувати декларацію того чи того державного службовця і дослідити її на відповідність даним, які надійшли до податкової служби.

КУРСИ ВАЛЮТ/БАНКІВСЬКІ МЕТАЛИ

встановлені Національним банком України на 25 березня 2016 року

USD 2625.2159
за 100 доларів США

EUR 2928.1658
за 100 євро

RUB 3.8084
за 10 рублів

/ AU 320538.86

AG 4011.33

PT 252020.73

PD 152262.52

за 10 трійських унцій

НОВИНИ ТА КОМЕНТАРІ

Доля профтехосвіти залишається невизначеною

НА КОНТРОЛІ «УК». Система підготовки робітничих кадрів вимагає фінансування і реформування

Роман КИРЕЙ,
«Урядовий кур'єр»

Працівники закладів профтехосвіти заявили про можливість загальнонаціонального страйку. Майже півтори тисячі представників професійно-технічних навчальних закладів з усіх регіонів країни, зокрема Черкащини, провели збори у столичному Міжнародному центрі культури і мистецтв, вимагаючи від влади вирішити питання фінансування галузі.

«Урядовий кур'єр» неодноразово порушував цю проблему. У номері за 29 січня опубліковано матеріал «Навіщо пилити гілку, на якій сидимо?» У ньому йшлося про те, що новачки в Бюджетному кодексі щодо передачі повноважень фінансування ПТУ на місця можуть зруйнувати систему підготовки робітничих кадрів. Згодом на шпальтах газети було розміщено ще кілька публікацій на цю тему, які свідчили: проблему до кінця так і не розв'язано.

На початку року система професійно-технічної освіти опинилася на межі руйнування: у зв'язку з децентралізацією держава переклала фінансування професійно-технічних навчальних закладів на місцеві бюджети. Після січневих пікетів працівників профтехосвіти під стінами Кабміну урядовці пообіцяли надати 500 мільйонів гривень на дофінансування ПТУ.

Багато громад не мають грошей, аби утримувати професійно-технічні навчальні заклади

Однак закони, за які проголосували на відновлення державного фінансування закладів профтехосвіти, Президент заветував. Учасники зборів наголошували, що багато міст і селищ не мають коштів на утримання професійно-технічних навчальних закладів. Частина міських і обласних рад надала тільки від 10 до 50% торішніх обсягів фінансування. У деяких навчальних закладах упродовж майже двох місяців не виплачують зарплат і стипендій, не забезпечують харчування дітей-сиріт, є загроза відключення постачання тепла, води та електроенергії.

— Найгостріша проблема фінансування закладів

профтехосвіти на Черкащині — у невеликих містах. Такі заклади вже відключали від газопостачання в Умані та Ватутіно, і досі не визначено, з обласного чи міського бюджету фінансуватимуть Канівське вище професійне училище, — розповідає директор Черкаського професійного ліцею Юрій Куліш. — Згадані зміни торкнулися кожного закладу. Тому делегация від Черкащини на зборах у столиці

була чималою — 60 учасників. Що ж до нашого ліцею, то завдяки бюджету Черкас не маємо заборгованості ні із зарплати, ні з виплати стипендій, справляємося із рештою платежів. Хоч наявна система фінансування викликає запитання: чому саме місто Черкаси, а не обласний бюджет має фінансувати підготовку робітничих кадрів, дві третини з яких працюватимуть у всій області?

Від редакції. Проблема фінансування і подальшого реформування, яка назріла в системі підготовки робітничих кадрів у масштабах усієї країни, дедалі загострюється. Редакція газети стежить за врегулюванням непростой ситуації й найближчим часом розповість про ситуацію у регіонах.

ПРОШУ СЛОВА!

Тричі повторена історія про негідну поведінку

Віктор ЦВІЛІХОВСЬКИЙ
для «Урядового кур'єра»

За теорією випадковості чи за якимись іншими, не відомими мені чинниками, за останній рік я вже втретє натрапляю на одну і ту саму історію у різних книжках. Оскільки історію цю з великою часткою ймовірності невдовзі можуть переказати ще й у пресі, бо пов'язана вона з першими тижнями радянсько-німецької війни, 75-річчя початку якої відзначатимемо у червні, то я вирішив заздалегідь ознайомити з нею читачів «УК».

Першоджерело події, пов'язаної з евакуацією з Києва українських радянських письменників на схід улітку 1941 року, — щоденникові записи Аркадія Любченка. Творчість цього прозаїка, товариша Миколи Хвильового, і досі належно не оцінено. Удруге записану Любченком історію я надібав у мемуарах Уласа Самчука «На коні вороному». Самчук під час нацистської окупації нетривалий час мешкав у Києві. Там і познайомився з Аркадієм Панасовичем, навіть трохи пожив у його квартирі в знаменитому письменницькому будинку «Роліт» («робітники літератури») на вулиці Леніна, 68, тепер Богдана Хмельницького.

І недавно у подарованій мені Станіславом Цаликом книжці «Темниці письменницьких шухляд. Детективна історія української літератури», яку він написав у співтворстві з Пилипом Селігеєм, я втретє наштотхнувся на історію. Книжка ця — надзвичайно цікаві розповіді про відомих мешканців «Роліту»: поетів, прозаїків і драматургів.

У липні 1942 року Аркадій Любченко провів екскурсію для Уласа Самчука і його коханої, а згодом дружини Тетяни Прахової «Ролітом». Він показав їм головний або, як його називали самі мешканці, «панський» корпус, де жили класики: Павло Тичина, Максим Рильський, Юрій Яновський, Андрій Головка, Олександр Копиленко та інші. «Зазирнути в оті фешенебельні апартаменти екскурсанти навряд чи могли — там порядкували німці, — йдеться у «Темниці письменницьких шухляд». — Проте ніщо не заважало Любченкові показати з вулиці вікна колишніх господ класиків».

Подію, розказану київським другом, Улас Самчук невдовзі використав у репортажі з циклу «У світі приблизних вартостей», а пізніше — у мемуарах. Ось що записав Любченко у щоденнику 1 липня 1942 року: «Рівно рік тому, як саме в цей час (о 9 год. ранку) цей двір «Роліта» збуджено гудів, сповнений був надзвичайного хвилювання і метушні — виїжджали письменники, перший день офіційної евакуації, хоч від сусідів приховували цю справу. Автобус прибував і одбував, транспортуючи «добровільних утікачів» на двірці. Ще вночі виїхали на станцію «найвельможніші» (Тичина, Панч, Рильський, Рибак, Гофштейн, Тардова з робітницею, Городський тощо — більшість «аристократичного» нового крила будинку).

Бачу — стоїть автобус біля під'їзду, і туди вантажать валізки й вузли. Зазирнув у марш, де ліфт, а там Копиленко пре колосально-го клунка, загорнутого в килим, аж піт бідоласі виступив, і запитую: «Ти ще не вантажишся? — Ні, а що? — Ну, то слідуючим заїздом із наступною партією через годину-півтори поїдеш. — Добре, добре».

Ах, сердега, він і не підозрював, що я зовсім не поспішаю, навпаки, міркую, як би то довше залишитися в Києві. Він претясе до автобуса, пре поперед себе клунка, а там у середині аж сидить Смілянська з дитиною, ще хтось з жінок з дітьми. І він просить їх негайно вийти, дати місце клункові. І вони вагаються, не хочуть. І він силоміць клунком грубо, нахабно витискає звідти дітей. І зчиняється крик, лайка, скандал. І всі присутні обурюються на Копиленка».

Таке навряд чи можна було прочитати в радянські часи, і не тільки тому, що творчість Аркадія Любченка прирекли на забуття. На поверхні всі вадки звичайного міщанства: нищість, егоїзм, дрібязковість. А ми ж пам'ятаємо, як із дозволених партією офіційних письменників ледь не ікони писали: герої, орденосносці, лауреати і депутати. Хіба вони могли опуститися до побутових речей чи сварок на рівні баби Палажки?

Олександр Копиленко — дитячий письменник і педагог. І ось така обурлива поведінка! Це ж зіпсована репутація публічної людини і за життя, і після смерті! Шило вилізло з мішка навіть без тодішніх можливостей обговорити подію у соцмережах чи «злити» відеоконтент в інтернет. Невідомо, чи хтось із рідних-знайомих літератора намагався спростувати історію, описану Любченком і тиражовану в інших джерелах. Адже навіть у Вікіпедії, у статті про Копиленка, її частково процитовано.

А хто ж дозволив Аркадієві Любченку залишитися в Києві, до передмістя якого підходив окупант? Як запевнив у записях Аркадій Панасович, тоді у дворі «Роліту» він мав розмову з одягненим у військове Миколою Бажаном, що посідав у письменницькій спілці одну із ключових посад: «Я одводжу його ще далі вбік і кажу, що не маю охоти зараз їхати, хоч і належу до сьогоднішнього списку: мовляв, взагалі не поділяю цієї панічної втечі й хочу лишитися вкупі з ним у Києві, а як доведеться, то й «захистити Київ». Він насторожено бликає короткозорими очима й каже: «Ну, як хочеш, як хочеш... але май на увазі, що потім буде важче виїхати». — «Нічого, як буде всім, так і мені».

Любченко виїхав на схід пізніше, але дістався тільки до Харкова, а потім повернувся до Києва, де й жив під час окупації в своїй квартирі в «Роліті». Згодом із неповнолітнім сином евакуювався на Захід, і невдовзі, наприкінці війни, помер у Німеччині після операції 45-річним.

Чому в Україні є пенсії, нижчі за мінімальну?

Ірина ПОЛІЩУК,
«Урядовий кур'єр»

ВИПЛАТИ. Загальні доходи бюджету Пенсійного фонду затверджено в сумі 257,2 мільярда гривень, видатки — на рівні 256,4 мільярда, зокрема перехідний залишок на початок року 800 мільйонів гривень. Про це повідомив під час «гарячої лінії», яка відбулася в Клубі Кабміну, заступник Голови правління ПФУ Владислав Машкін. «Бюджет ПФУ фактично збалансований. Усі видатки, необхідні для виплати пенсій, надбавок та підвищень до них повністю враховано», — підкреслив він.

У березні затверджено бюджет ПФУ на 2016 рік. Сформовано його на основі прогнозних макроекономічних показників і параметрів держбюджету на 2016 рік та законодавчих змін, які набули чинності з 1 січня. Враховано фонд оплати праці обсягом 565,7 мільярда гривень, що на 98,7 мільярда (або на 21%) більше, ніж торік. Під час розрахунку видаткової частини бюджету ПФУ враховано збільшення прожиткового мінімуму для

непрацездатних осіб, яке автоматично призводить до зростання мінімальних розмірів пенсій за віком, усіх надбавок і підвищень. Підвищення виплат в цьому році відбудеться у два етапи: з 1 травня — до 1130 гривень та з 1 грудня — до 1208. Нині мінімальний розмір пенсії дорівнює прожитковому мінімуму і становить 1074 гривні.

«У держбюджеті України передбачено кошти для дотацій ПФУ, для виплати пенсій за різними пенсійними програмами, зокрема видатки, які провадять виключно за рахунок коштів держбюджету (пенсії держслужбовців, чорнобильців), і кошти на покриття дефіциту бюджету Пенсійного фонду, — зазначив Владислав Машкін. — Нині пенсії виплачують вчасно в повному обсязі».

Шоправда, є пенсіонери, пенсії яких нижчі за мінімальний рівень. Так, читачка «Урядового кур'єра» попросила пояснити, чому її пенсія — 1050 гривень, що на 25 гривень менше за мінімальну.

«Згідно з чинним законодавством, пенсія не може бути меншою за мінімальну, якщо у людини є повний від-

працьований стаж, — пояснює чиновник. — Це передбачено ст.28 Закону «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування». Якщо ж у людини менший стаж, то до встановленого їй розміру пенсії здійснюються доплати, передбачені постановою уряду. Згідно з нею, розмір пенсій не може бути меншим, ніж 949 гривень. Ми розглядаємо варіанти для виправлення ситуації, щоб розмір пенсії для всіх категорій громадян був не меншим від прожиткового мінімуму».

Закон «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» дає справедливую формулу нарахування пенсій, коли розмір виплати залежить від стажу та зарплати людини. Але в цій формулі є такий показник, як середня зарплата працівників, зайнятих у галузях економіки України. Для пенсій, призначених раніше, наприклад, до 2008 року, застосовували показник 2007-го на рівні 1197,91 гривні. Для пенсій, які призначають нині, — показник майже 3 тисячі гривень. Середня зарплата у країні

зростає, тож збільшується розмір пенсій тих, хто йде на пенсію пізніше.

«Питання низьких виплат тих, хто вийшов на пенсію в середині 2000-х, вирішується тільки шляхом осучаснення зарплати, — каже Владислав Машкін. — Такі законодавчі рішення приймали в різний час. Так, показник середньої зарплати 1197,91 гривні застосовували для тих, хто виходив на пенсію до 2006 року, тоді їм осучаснили виплати. Це потрібно робити якомога частіше, щоб не було диспропорцій у розмірах пенсій. Але це питання ресурсу. Цього року розглядають питання осучаснення пенсій. Але нині чинний закон, згідно з яким удвічі зменшено ставку єдиного соцвнеску, який спрямовується зокрема й до ПФУ. Тому чекаємо, як на це відреагує економіка і як це вплине на легалізацію зайнятості та зарплати, щоб побачити, який додатковий ресурс зможемо одержати за рахунок цього зменшення. З огляду на те, яку суму коштів вдасться акумулювати, вирішуватимемо питання з осучасненням розмірів пенсій».

ДОКУМЕНТИ

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА
від 16 березня 2016 р. № 169
Київ

Про внесення зміни в додаток 1 до постанови Кабінету Міністрів України від 5 квітня 2014 р. № 85

Кабінет Міністрів України **ПОСТАНОВЛЯЄ:**

Внести зміну в додаток 1 до постанови Кабінету Міністрів України від 5 квітня 2014 р. № 85 «Деякі питання затвердження граничної чисельності працівників апарату та територіальних органів центральних органів виконавчої влади, інших державних органів» (Офіційний вісник України, 2014 р., № 29, ст. 814; 2015 р., № 86, ст. 2882), замінивши позицію «Держфінінспекція 700 700 2507 2400» такою позицією:

«Держаудитслужба	520	520	2680	2680».
------------------	-----	-----	------	--------

Прем'єр-міністр України А. ЯЦЕНЮК

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА
від 2 березня 2016 р. № 173
Київ

Про відновлення дії постанови Кабінету Міністрів України від 21 листопада 2011 р. № 1183 та внесення до неї змін

Кабінет Міністрів України **ПОСТАНОВЛЯЄ:**

Відновити дію постанови Кабінету Міністрів України від 21 листопада 2011 р. № 1183 «Про затвердження зразків бланків дипломів доктора і кандидата наук та атестата старшого наукового співробітника» (Офіційний вісник України, 2011 р., № 90, ст. 3269; 2013 р., № 63, ст. 2283; 2014 р., № 10, ст. 332) та внести до неї зміни, що додаються.

У зв'язку з цим у переліку постанов Кабінету Міністрів України, що втратили чинність, затверджену постановою Кабінету Міністрів України від 19 серпня 2015 р. № 656 (Офіційний вісник України, 2015 р., № 73, ст. 2401):

пункт 12 виключити;
у пункті 15 слова і цифри «Пункти 11 і 41 змін» замінити словами і цифрами «Пункт 11 змін»;
пункти 17 і 18 виключити.

Прем'єр-міністр України А. ЯЦЕНЮК

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 2 березня 2016 р. № 173

ЗМІНИ,

що вносяться до постанови Кабінету Міністрів України від 21 листопада 2011 р. № 1183

1. У назві і пункті 1 постанови слова «та атестата старшого наукового співробітника» виключити.
2. Зразок бланка атестата старшого наукового співробітника, затверджений зазначеною постановою, виключити.

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА
від 10 березня 2016 р. № 201
Київ

Про внесення зміни до пункту 1¹ Порядку надання медичної допомоги у військово-медичних закладах і взаєморозрахунків за неї між військовими формуваннями

Кабінет Міністрів України **ПОСТАНОВЛЯЄ:**

Внести зміну до пункту 1¹ Порядку надання медичної допомоги у військово-медичних закладах і взаєморозрахунків за неї між військовими формуваннями, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 18 жовтня 1999 р. № 1923 (Офіційний вісник України, 1999 р., № 42, ст. 2099; 2007 р., № 30, ст. 1216; 2013 р., № 73, ст. 2685), доповнивши його після слова «Держспецзв'язку» словами «, Управління державної охорони».

Прем'єр-міністр України А. ЯЦЕНЮК

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

РОЗПОРЯДЖЕННЯ
від 16 березня 2016 р. № 168-р
Київ

Про підписання Протоколу між Кабінетом Міністрів України та Урядом Республіки Хорватія про внесення змін до Угоди між Кабінетом Міністрів України і Урядом Республіки Хорватія про взаємну допомогу в митних справах

1. Схвалити проект Протоколу між Кабінетом Міністрів України та Урядом Республіки Хорватія про внесення змін до Угоди між Кабінетом Міністрів України і Урядом Республіки Хорватія про взаємну допомогу в митних справах.

Уповноважити Голову Державної фіскальної служби Насірова Романа Михайловича підписати зазначений Протокол.

2. Визнати таким, що втратило чинність, розпорядження Кабінету Міністрів України від 11 грудня 2013 р. № 988 «Про підписання Протоколу між Кабінетом Міністрів України та Урядом Республіки Хорватія про внесення змін до Угоди між Кабінетом Міністрів України і Урядом Республіки Хорватія про взаємну допомогу в митних справах».

Прем'єр-міністр України А. ЯЦЕНЮК

ПОДІЇ ТА КОМЕНТАРІ

Падіння «ЗОЛОТОЇ ВИШКИ»

Фото з сайту shutterstock.com

ватися, і далі весь прибуток отримували лише бізнесмени».

Купівля «Голденом» ще у 2007 році у НАК «Надра України» прав на використання багатющого родовища газу Сахалінське (Полтавщина) та все, з цим родовищем пов'язане, — окрема історія, в якій задіяні й папероділки, й, за даними порталу «Наші гроші», високопосадовці представники сучасної влади. Але йдеться не про те, хто винний, а про те, що робити. Проект нових правил реформатори представили ще 8 місяців тому. Бюрократична машина довго молюла, але — ура! — борошно таки вже у мішках. Хорошого гатунку, готове до вживання.

Сараї як привілей? — Більше так не буде

Відтепер побудувати «золоту вишку» для отримання на шару надприбутків буде неможливо. Відповідно до ухвалених Кабміном на початку березня 2016-го змін до постанов №615 та №594 (обидві від 30 травня 2011 року), спецдозволи на користування надрами надаватимуть майже виключно через аукціони. А як було досі? Із понад 550 спецдозволів, виданих у 2014—2015 роках, за аукціонною процедурою передано лише 15 (менш як 5%).

«Найпоширеніші корупційні схеми, закладені у ці постанови, — можливість отримання ділянки надр у користування без аукціону через те, що на ній є цілісний майновий комплекс, або через участь на чверть або більше відсотків у статутному капіталі компанії держави. На сьогодні всі ці корупційні підстави не можливі», — розповіла **заступник міністра екології та природних ресурсів Світлана Коломієць** на пресбрифінгу в Українському кризовому медіа-центрі.

З гумором про вищезгадані «цілісні майнові комплекси» на брифінгу розповів Олексій Гончарук (але цього разу вже як голова Офіса ефективного регулювання BRDO): «Часто таким комплексом виявлялося кілька сараїв та бетономішалок». Тепер власники сараїв боротимуться за дозволи і ліцензії на загальних підставах. А сама інформація про конкурс буде публічною — починаючи від заявок і закінчуючи трансляцією на сайті Державної служби екології та надр України конкурсів на отримання спецдозволів на надра. Крім того, інформацію про будь-які процедурні дії — надання дозволів, чи, навпаки, відмову — слід публікувати на сайті Держгеонадр.

Також збільшено термін прийняття заявок. Відтепер

він становить не 15, а 75 днів після опублікування оголошення про проведення аукціону. Це дасть змогу долучитися до конкурсів великим міжнародним компаніям, які мають складні й доволі тривалі внутрішні процедури ухвалення рішень. Адже оцінити доцільність участі у багатомільйонному аукціоні потребує часу — на аналіз, узгодження тощо.

Усе включено

А ще відтепер учасник аукціону отримуватиме геологічну інформацію ще до конкурсу. Плюс — визначений державою перелік робіт, які має обов'язково здійснити інвестор. «Тепер чітко зрозуміло, що в лоті — які роботи тобі пропонує (фактично зобов'язує. — Авт.) зробити держава, щоб використовувати ці надра. Досі інвестор спочатку отримував дозвіл, а потім мусив торгуватися з Держгеонадрами під час затвердження програми робіт», — пояснив Олексій Гончарук.

З іншого боку, бізнес, отримавши дозвіл, відтепер повинен обов'язково ним користуватися. Якщо протягом визначеного терміну жодних робіт на наданій у користування ділянці не проводять, це буде підставою для призупинення або анулювання спецдозволу. Тож поправки унеможливили доволі поширену практику, коли компанії, отримавши дозвіл, не використовували його, блокуючи потенційних конкурентів, або через схеми передавали дозвіл у користування іншим компаніям.

Інвесторе, відкрій личко

Зміни постанов зобов'язують інвестора вказувати кінцевого бенефіціара та всіх з ним пов'язаних осіб. «Це допоможе розпізнати сумнівні компанії, наприклад за реєстрацією на Кіпрі чи в інших офшорах», — зазначила **перший заступник міністра економічного розвитку і торгівлі Юлія Ковалів**. За словами співголови комітету з питань енергетики Американської торгової палати в Україні Ольги Адамовської, робота над змінами стала справді позитивним досвідом співпраці держави та бізнесу. «Це був реальний, а не декларативний діалог, — наголосила вона, зазначивши, що представники бізне-

су могли брати участь у засіданнях, подавати зауваження і рекомендації, й до них здебільшого дослухалися. — Результат, якого досягнуто, задовольняє насамперед інтереси бізнесу. Ці документи — довгоочікуваний сигнал позитивних змін, і ми сподіваємося, що цю роботу буде продовжено».

Більша прозорість надрокористування і, відповідно, поліпшення бізнес-клімату надзвичайно важливі для України на тлі останніх тенденцій на енергетичному ринку. Пані Ковалів нагадала, що у зв'язку з падінням цін на енергоносії основні гравці енергетичного ринку планують на 35% скоротити інвестиційні програми, тож умови конкуренції за глобальний ринок капіталу стають ще жорсткішими. Проте, на думку пана Гончарука, Україна має чим зацікавити іноземних інвесторів — наприклад перспективою проектів з розроблення родовищ газу на шельфі або видобутку літію, необхідного для виготовлення акумуляторів.

Плани на завтра

На думку Юлії Ковалів, наступними кроками у цій сфері мають стати реформування рентних платежів. Далі — глибоке реформування системи надрокористування, що потребуватиме внесення змін у Кодекс про надра.

Я поцікавився, чи планують автори реформ разом із поліпшенням доступу до надр та пом'якшенням контролю держави водночас посилювати відповідальність. Учасники прес-конференції у відповідь не змогли назвати ні конкретних планів щодо підвищення відповідальності бізнесу, ні точних термінів.

Лише замріяно зауважили, що так, у довгостроковій перспективі реформ треба буде передбачити серед іншого розроблення системи екологічного страхування. А Світлана Коломієць зазначила, що потрібна докорінна перебудова системи екологічного контролю, зокрема реформа Державної екологічної інспекції. Про цю реформу чуємо вже понад рік, але все чомусь застрягло. Кажуть, чекають на призначення повноважного (зараз є тільки в.о.) міністра екології. Добре що з ухваленням нових правил нового призначення чекати не стали.

Від редакції. Результати цієї маленької революції у надрокористуванні відчемо не сьогодні й навіть не завтра. Адже видані за старими схемами дозволи будуть чинними ще роки, а то й десяти років. Та й зміни до згаданих постанов вимагають ще змін в інструкціях, наказах тощо. Онлайн-висвітлення конкурсів теж станеться не відразу — банально через брак у Держгеонадр відповідного обладнання для трансляцій. Та й саме це відомство давно потребує реорганізації, зокрема зміни керівництва та посилення його складу професійними геологами, яких там залишилося заледве п'ять відсотків. Але будь-яка будівля починається з фундаменту, і ми нині свідки закладення фундаменту успішної роботи одного з базових секторів нашої економіки.

Сховати нелегальні прибутки не вийде

(Закінчення. Початок на стор.1)

Цікаві подарунки

Податкова служба витребувала декларації державних чиновників середньої ланки і завдяки цьому робила собі гарну статистику. Зазвичай випишували штрафи за неправильно заповнені декларації.

Тому ця система була абсолютно неефективною з точки зору контролю за реальними майновими статками державних службовців. А в чиновників з'являлись успішні й заможні родичі, підставні компанії, які були власниками того чи того майна державного службовця тощо. Особливо такі схеми популярні в сфері правоохоронної і судової системи, де люди почувалися недоторканими.

«Відповідно до Закону «Про люстрацію», який передбачив обов'язкове оприлюднення навіть старих декларацій, опублікували вельми цікаві декларації українських суддів, які вказували подарунки на мільйони гривень, — каже міністр юстиції Павло Петренко. — Тоді суддям треба було якимось чином легалізувати свою готівку, тому й зазначали в деклараціях подарунки на 6—8 мільйонів гривень. Система онлайн-декларування унеможливило маніпулювання. Тому що програма самостійно перевірятиме відповідність зазначеної в декларації інформації з тією, яка є в базах даних податкової служби».

Чиновники не люблять показувати «нажите надмірно важкою працею»

Фільтр для чиновників

Варто зазначити, що в електронних деклараціях чиновники зобов'язані вказувати майно своїх родичів, а також різні предмети розкоші, наприклад картини й коштовності. Доходи від роботи й бізнесу, від інтелектуальної діяльності — це так і залишиться. Крім того, тепер потрібно зазначати й готівку. Ті кошти, які чиновники звикли ховати під подушку на «чорний» день, теж до-

ведеться декларувати. І якщо їх не вказати, настає відповідальність. Зокрема чиновники змушені будуть декларувати володіння бізнесом — як акціями, так і корпоративними правами, і вказувати кінцевих бенефіціарних власників. В електронну декларацію також необхідно буде включати нерухоме майно, зокрема й незавершене будівництво. Це дуже важливо, оскільки на Київщині люди часто роками живуть у палацах, які формально не здані в експлуатацію. Особ-

ливо, якщо їх зведено у прибережній зоні, де відповідно до чинного законодавства нереально здати в експлуатацію.

Водночас із запровадженням цієї системи встановлено реальну кримінальну відповідальність до 2-х років ув'язнення за недостовірну інформацію, яку вписують у декларацію. «Декларування — це дуже гарний інструмент контролю. Адже коли декларації стають відкритими і хтось нічого не декларує, це викликає підозри, — говорить ди-

ректор Програми ООН в Україні Янтотас Хімстра. — І тоді потрібно питати такого чиновника, де його майно. Система онлайн-декларування — це потужний інструмент, який примусить відкрити свої статки мільйон службовців. Проте не варто сподіватися на легке запровадження запропонованих змін. Це складна і копітка робота, яка має пройти багато непростих етапів на своєму шляху. Якщо все йде гладко, то це означає, що ви нічого не робите. Але коли ухвалення законодавства про декларування активів забирає стільки сил, повірте, йдеться про справді серйозну роботу».

Ще одна новація цієї системи декларування полягає в тому, що українське суспільство матиме доступ до декларацій усіх без винятку державних службовців. Якщо раніше йшлося тільки про високопосадовців, які публікували ці декларації, то тепер це стосуватиметься всіх без винятку прокурорів, суддів, державних чиновників середньої ланки.

«На моє переконання, ця система дуже серйозно відфільтрує державну службу, тому що ті люди, які зараз не готові підтвердити свої статки, думаю, почнуть масово звільнятися, — зазначає Павло Петренко. — Таким чином з'явиться можливість прийти на державну службу новим людям з новою філософією роботи».

Тож хоч як опираються чиновники новій системі декларування, але жити і витрачати лише офіційно отримані кошти їм таки доведеться. Адже саме цього вимагає громадянське суспільство.

Китайські підробки видавали за світові бренди

Євген ЛОГАНОВ, «Урядовий кур'єр»

УВАГА — АФЕРИ! У наш час технічного прогресу шахраї дедалі частіше використовують у своїх злочинних схемах новітню техніку й унікальні можливості інтернету. Так, нещодавно фахівці оперативних підрозділів Головного управління ДФС України в Запорізькій області припинили діяльність підпільного інтернет-магазину, де нелегально торгували несертифікованою електронною технікою, завезеною з Китаю.

За даними оперативного штабу Держфіскальної служби, під час спецоперації «Рубіж-2016» встановлено, що двоє запоріжців, які не були зареєстровані як суб'єкти під-

приємницької діяльності, заволоділи техніку в Україні, порушуючи митні правила. Продукцію вони реалізовували через інтернет-магазин під відомими брендами. Таким чином їхня кур'єрська служба доставила цього товару покупцям на понад 18 мільйонів гривень. Під час обшуків в офісі та місці проживання учасників нелегальної схеми вилучено мобільні телефони, зокрема iPhone 6 і HTC, планшети та аксесуари до них на понад півмільйона гривень, а також документи, які підтверджують продаж «лівого» товару. Триває кримінальне провадження за фактом ухилення від сплати податків і зборів.

Фахівці оперативних підрозділів Головного управління ДФС

області виявили ще одне шахрайське підприємство, яке через незаконне формування податкового кредиту з ПДВ з фіктивними суб'єктами господарювання ухилялося від сплати податків на понад три мільйони гривень. Проти його посадовців розпочато кримінальне провадження. При цьому державі вже відшкодовано 780 тисяч гривень, а також вилучено з незаконного обігу цих товарів підкаційної групи на чверть мільйона гривень. Ці аферисти використовували в злочинних схемах новітню техніку та технології.

А фахівці відділу протидії кіберзлочинам ГУ Нацполіції області викрили протиправну діяльність 34-річного місцевого жителя, який також реалі-

зовував контрафактну продукцію під виглядом фірмових виробів загальновідомих брендів. Він рекламував продукцію в мережі інтернет і реалізовував її через інтернет-магазин як оригінальні вироби. При цьому використовував бренди всесвітньо відомих фірм-виробників мийних засобів і засобів для гоління, тоді як продукція була з явніми ознаками підробки. Поліцейські задокументували факти розповсюдження цієї продукції по всій Україні. Надходила вона до замовника шляхом особистої доставки та з використанням послуг компаній поштових перевезень. Інтернет-аферистові загрожує до шести років позбавлення волі.

За недотримання вимог безбар'єрності оштрафують

Інна МИКОЛАЄНКО для «Урядового кур'єра»

ДОСТУПНІСТЬ БУДІВЕЛЬ. Не секрет, що нині далеко не всі новобудови пристосовані до потреб людей з обмеженими можливостями, вагітних, людей старшого віку, молодих мам з дитячими візочками. Чимало забудовників прагнуть зекономити кошти, ігноруючи пандуси та інші пристосування, необхідні маломобільним групам населення. Хоч пандус — не така дорога річ, але... Нині часто будівлі, в яких здійснюють господарську діяльність, що ліцензуються, не пристосовані до потреб людей з інвалідністю, з тимчасовим порушенням здоров'я. Це не лише створює незручності певним категоріям, а й грубо порушує Конвенції ООН про права інвалідів та Закон «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні».

Щоб змінити ситуацію, нещодавно колегія Державної архітектурно-будівельної інспекції України схвалила пропозиції ДАБІ про внесення змін до Закону «Про ліцензування видів господарської діяльності» щодо визначення доступності об'єктів для маломобільних груп населення як однієї з умов для отримання ліцензії на провадження певних видів господарської діяльності.

Як повідомила прес-служба ДАБІ, серед 30 видів господарської діяльності, які підлягають ліцензуванню, щонайменше вісім прямо зачіпають інтереси маломобільних груп населення. Серед них банківські, медичні та освітні установи, перевезення пасажирів тощо.

Згідно із законодавчими пропозиціями Державної архітектурно-будівельної інспекції, суб'єкти господарювання мусять підтвердити доступність своїх об'єктів для маломобільних груп населення. Передбачається, що відповідні перевірки здійснюватимуть експерти з технічного обстеження будівель та споруд, які атестовані Мінрегіоном. За результатами обстеження експерт складатиме звіт, у якому вказуватиме, чи дотримано доступність об'єкта.

Якщо параметри доступності не відповідатимуть ліцензійним умовам, такий суб'єкт господарювання не зможе отримати ліцензії.

Результатом цих законодавчих змін, зазначають у ДАБІ, стане формування навколишнього простору в межах концепції «Універсального дизайну» та «Розумного пристосування». Тобто будинки й споруди мусять бути однаково доступними та комфортними всім.

На Херсонщині завадили крадіжці мільйонів

Леонід КАЛИНИЧЕНКО для «Урядового кур'єра»

ПЕРЕВІРКИ. Фінінспектори Херсонщини за два місяці цього року забезпечили відшкодування втрат на понад 5 мільйонів гривень. Так, торік Держфінінспекція в Херсонській області попередила порушення у сфері держзакупівель на понад 28 мільйонів гривень. За результатами аналізу держзакупівель, фахівці запобігли порушенням у сфері торгів на загальну суму 28,19 мільйона гривень упродовж 2015 року.

Серед них зокрема порушення порядку оприлюднення/опублікування інформації про закупівлю, встановлення непрозорих та нечітких технічних і кваліфікаційних вимог документації конкурсних торгів, допущення до оцінки пропозицій конкурсних торгів учасників, які є пов'язаними особами з іншими учасниками процедури закупівлі тощо.

Через виявлені фінансові порушення було розірвано укладені договори на загальну суму 24,42 мільйона гривень і скасовано торги на суму при-

близно 3,77 мільйона гривень. Під час перевірок підконтрольних об'єктів на порушників складено адмінпротоколи.

Серед основних причин скасування торгів або визнання їх такими, що не відбулися: подання для участі у торгах менше двох пропозицій конкурсних торгів, брак подальшої потреби у товарах, роботах або послугах тощо.

Небайдужі громадяни повідомляють про крадіжки, нестачі матеріальних цінностей та факти підроблення фінансової документації на об'єктах бюд-

жетної сфери. Усі звернення уважно вивчають. На постійному державному контролі — розкриття схем, які стосуються розкрадання і відмивання бюджетних коштів. «Шліфує» форми і методи антикорупційної діяльності. Дедалі частіше правоохоронні та контролюючі органи спрямовують спільні зусилля на протидію корупціонерам. Задля підвищення ефективності зворотного зв'язку з громадами, забезпечення прозорості в діяльності херсонських аудиторів працює «телефон довіри».

ЗДОРОВ'Я

Павло КУЩ,
«Урядовий кур'єр»
(фото автора)

Кілька років тому до міжнародного проекту «Вугілля Донбасу на вершинах світу» внесли певні корективи. Підкоривши найвищу гору Антарктиди, донецькі альпіністи-шахтарі залишили на її холодній маківці «хліб промисловості» — вугілля, а також кристал кам'яної солі, який учасники експедиції попередньо видобули на 300-метровій глибині шахти в Соледарі Донецької області. Тобто до найбільш багатих промислового краю — металу і вугілля, які раніше ось так пропагували в усіх куточках світу, закономірно додали й сіль. Причому цей мінерал заслуговує шанування не тільки через використання у харчовій промисловості, а й завдяки лікувальним властивостям.

Природний дар

У підземеллі Донеччини солідні запаси «чорного і білого золота» — солі залишилися відповідно від гігантського пралісу та мілководної затоки Пермського моря, які шуміли на місці теперішніх степів понад 300 мільйонів років тому. Родовище кам'яної солі площею більш ніж 200 квадратних кілометрів — одне з найбільших у світі. Унікальний і хімічний склад тутешнього дуже чистого мінералу — 98—99% NaCl і 1,2% становить майже весь набір мікроелементів таблиці Менделєєва. До речі, відомий

Вимушений антракт «Соляної симфонії»

ОЗДОРОВЛЕННЯ. У Соледарі Донецької області прагнуть відновити роботу унікального санаторію в підземних виробках

учений свого часу побував у місцевому соляному руднику, де видобувають сіль з 1881 року. І вже тоді під враженням від побаченого він зробив такий прогноз: «Переконалий, що з часом тут будуть лікувати трудовий люд, оскільки повітря зимою і влітку однієї температури, воно насичене неймовірно корисними для здоров'я часточками солі».

Цілюща і оздоровча дія природних печер була відома ще задовго до Менделєєва, оскільки її активно використовували лікарі Давньої Греції та античної Італії. А налічує історія спелеотерапії приблизно 2,5 тисячі років. В Україні цей напрям медицини почав розвиватися майже півстоліття тому, коли в

селищі Солотвино Закарпатської області відкрили республіканську алергологічну лікарню. Піонерами вітчизняної спелеотерапії були професори Михайло Торохтін, Іван Лемко, Ярослав Чонка, які разом із колегами зуміли науково обґрунтувати перспективність цього напрямку, довести його високу ефективність і підтвердити клінічними та лабораторними показниками. На жаль, через природні катаклізми кілька років тому соляні шахти в Закарпатті затопили, і нині вони вже не можуть приймати пацієнтів.

Естафету вітчизняної спелеотерапії підхопили на Донбасі — у травні 2007 року в Соледарі відкрили спелеосанаторій «Соляна

симфонія» для людей, які потерпають від захворювань бронхолегеневої системи та щитоподібної залози. Оздоровчий заклад у виробках соляної шахти на глибині 288 метрів одночасно може приймати до сотні пацієнтів віком від 6 до понад 60 років. Тут практикували спелеотерапію — перебування у природних умовах мікроклімату соляної шахти і безмедикаментозний спосіб реабілітації. При цьому ефективність донецької спелеотерапії серед дорослих становила 70—85 відсотків, а серед дітей узагалі 85—95!

Поки що тільки екскурсанти

Санаторієм у Соледарі успішно керували головний лікар вищої категорії Віктор Музилев і його заступник з лікувальної частини лікар-ендокринолог Оксана Тарановська. Згадані керівники разом із колегами-однодумцями за відносно короткий строк зуміли піднести розвиток спелеотерапії в Україні на значно вищий рівень. За цей час опубліковано понад 40 наукових робіт про ефективність цього способу лікування. Використовуючи набутий досвід, фахівці розробили технологічну карту соляного оздоровлення, куди входять понад 50 режимів спелеотерапії залежно від виду патології. А 2013 року Оксана Тарановська вперше у світі опрацювала і запровадила

ПРЯМА МОВА

Віктор МУЗИЛІВ,
головний лікар вищої категорії
спелеосанаторію «Соляна симфонія»:

— Щодня до нас телефонують десятки людей із одним і тим самим запитанням: «Коли до вас нарешті можна буде приїхати?» Наших потенційних пацієнтів зрозуміти можна, адже після закриття «Соляної симфонії» люди втратили можливість пройти курс оздоровлення в соляній шахті. Не хочеться вірити, що цей перспективний напрям медицини буде втрачено в Україні назавжди. Навпаки, його потрібно активно розвивати, бо нині спелеотерапія є однією із найефективніших природних методик профілактики, реабілітації і лікування низки захворювань. І саме в Соледарі на базі місцевого родовища кам'яної солі за державної підтримки і повноцінного бюджетного фінансування можна відкрити новий центр спелеотерапії і зробити так, щоб ця прогресивна методика оздоровлення була доступною бодай для дітей, яким належить подбати про майбутній розвиток нашої держави. Діяльність такого центру медицини на 200 ліжок дасть змогу оздоровлювати пацієнтів за допомогою методики, ефективність якої вже доведена на практиці, а також створити майже 300 нових робочих місць, що повністю відповідає програмі уряду України.

нову технологію профілактики і реабілітації захворювань щитоподібної залози в умовах мікроклімату соляної шахти.

Одним із головних підтверджень ефективності спелеосанаторію в Соледарі стали й позитивні відгуки пацієнтів із понад 30 країн світу(!), які змогли тут істотно поліпшити здоров'я. Здобуті позитивні результати реабілітації та лікування багатьох захворювань, перспективні наукові розробки навіть дали підстави для підготовки документів для подання до Нобелівського комітету. Утім, таким намірам і подальшій діяльності оздоровчого підземелля завадила гібридна війна, що розпочалася на території Донеччини. Восени 2014 року спелеосанаторій закрили, а всі його 90 досвідчених працівників втратили роботу.

Спершу здавалося, що призупинення оздоровчої діяльності «Соляної симфонії» — вимушений і короточасний антракт. Бойові дії, на щастя, не дійшли безпосередньо до Соледара. Проте були й досі залишаються законотворчі побоювання, що потенційні пацієнти, особливо з мирного зарубіжжя, не ризикнуть їхати у зону реального ризику для життя і здоров'я, на яку надовго перетворився Донбас.

Однак постійні звернення людей, які не приховують бажання пройти тут курс оздоровлення, свідчать про протилежні настрої. Зо-

крема останнім часом у тиловому Соледарі нітрохи не бракує охочих побувати на ознайомчих екскурсіях у соляному підземеллі, які влаштовують для охочих на одному з рудників «Артемсолі». До речі, свого часу, намагаючись привернути увагу до поки що незавидної долі спелеосанаторію, співробітники запросили і колишнього, і нинішнього голів Донецької обласної державної адміністрації Олександра Кіхтенка та Павла Жебрівського й провели на його території для них екскурсії. Після знайомства з можливостями і перспективами «Соляної симфонії» керівники краю висловлювалися однозначно: необхідно будь-що відновити діяльність унікального закладу, аналогів якого немає навіть у багатьох розвинених європейських країнах.

Тепер у Соледарі сподіваються, що поштовхом для подальшого розвитку унікального лікувального закладу та наповнення місцевого бюджету стане відповідне рішення на найвищому державному рівні. Наприклад, уже понад рік місцеві жителі вірять власним же розповідям про те, що ось-ось сюди має приїхати хтось із перших керівників України, який і візьме під особистий контроль розпорядження про створення на базі «Соляної симфонії» сучасного центру вітчизняної спелеотерапії. Поки що вірять.

Спелеотерапія особливо цілюща для дітей

Луганщині потрібен сучасний кардіоцентр

Олена ОСОБОВА,
«Урядовий кур'єр»

НА ЧАСІ. На Луганщині за допомогою столичних спеціалістів вирішують питання створення сучасного кардіоцентру. Протягом лише одного дня столичні медики обстежили 46 дітей (виявилось, що 14 з них потрібна операція) і два десятки дорослих. Найменшому пацієнтові фахівців з Національного інституту серцево-судинної хірургії імені М. М. Амосова НАМН України ледь виповнилося три тижні. В однієї вагітної пацієнтки у плода було виявлено вадку серця. Цим людям обіцяли безкоштовні операції та обстеження у столичних клініках.

Кардіологічна медицина на Луганщині через бойові дії зазнала ката-

строфічних втрат: немає доступу до кардіоцентру, який залишився на непідконтрольній території. Там і все обладнання для сучасної діагностики та лікування. Візит на Луганщину кардіологів відбувається в межах проекту «Зупинити епідемію серцево-судинних катастроф», і за останні півроку це другий приїзд столичних фахівців в область. У програмі роботи — огляд пацієнтів, лекції, наукова конференція для колег-фахівців та обмін думками про проблеми системи охорони здоров'я та шляхи розв'язання наявних проблем.

«На сьогодні Луганщина єдина в Україні, де немає ангиографа, тобто апарата, який забезпечує діагностику і за допомогою якого можна проводити лікування інфаркту та діагностику набутих вад серця, — роз-

повідає керівник делегації заступник директора інституту імені М. М. Амосова професор Костянтин Руденко. — Ми домагатимемося, щоб і тут знайшлося де встановити таке ось «важке» обладнання для порятунку життя. Специфіка лікування гострих хвороб серця в тому, що пацієнтам потрібне втручання в перші години дві від початку симптомів. Затримка спричиняє збільшення смертності».

За словами Костянтина Руденка, який також є головним кардіохірургом Міністерства охорони здоров'я України, в Донецькій області таку службу вже організували. За оцінкою фахівця, «той рівень інтервенційної кардіології і кардіохірургії, який існував у Луганській області, був дуже високим. І система екстреної допомоги пацієнтам з гострим

коронарним синдромом та лікування гострого інфаркту міокарда була однією з кращих в Україні».

Може, головна проблема в області тепер — у браку коштів на купівлю дорогого устаткування? «Ні, — вважає ректор Луганського медичного університету головний хірург області Ігор Іоффе. — Важливо подолати містечковість щодо вибору площ для обласної лікарні».

За словами Ігоря Іоффе, питання про те, щоб придбати обладнання, фактично вирішене. Проблема полягає в тому, що його нікуди ставити — немає приміщення. Завдання обласного департаменту охорони здоров'я спільно з міськрадами Северодонецька, Лисичанська, Рубіжного — знайти, де саме таке обладнання розмістити. Такий стан справ просто

неприпустимий ще й тому, що вирішено навіть кадрові питання: провідні кардіохірурги, щойно знайдуться приміщення, одразу з'їдуться сюди з міст, де перебувають, зокрема з непідконтрольної території. Як і ті 26 професорів із Луганська, що свого часу переїхали на українську територію разом з медичним університетом.

«Думаю, варіантом розв'язання цієї проблеми було б надання однієї з місцевих лікарень на час АТО статусу обласної. Місцеві жителі не тільки не постраждають від таких змін, а й виграють. Адже бюджет області значно більший за будь-який міський, він має змогу витратити на одне ліжко місце значно більше коштів, і людям буде надано кваліфікованішу допомогу», — вважає Ігор Іоффе.

ЕКРАН

Галицьке життя — без гламуру

ДИВИМОСЯ! У широкий український прокат вийшла кінострічка Івана Кравчишина «Політ золотої мушки»

Микола ШОТ,
«Урядовий кур'єр»

«Українське кіно треба вміти дивитися, як вміти співати наші пісні, їсти національні страви», — переконаний режисер Іван Кравчишин. І справді. За чверть століття державної незалежності ми не навчилися дивитися українські фільми, бо ж їх, по суті, не творили. Більше кінематографісти пеклися й, на жаль, і тепер ратують за продукування «мильних» серіалів-картин на російський лад, озвучуючи їх не українською, а мовою агресивної сусідки. Іван Кравчишин вирішив зняти за суттю і природою українське кіно та заглибитися в гущу життя галичан, трохи повеселитись і пофантазувати. Але головне, підкреслює режисер, стрічку творили так, щоб «Галичина була правдивою, аби все чулося, співало, дихало». Тому жанр своєї кінроботи «Політ золотої мушки», що вийшла на великий екран, митець визначив не просто як наївну та ексцентричну комедію, а і як фільм-притчу.

Довга дорога

Задуму картини ледь не стільки само років, як і незалежній Україні. Ще на початку 1990-х Іван Кравчишин прочитав у львівській ратуші кілька саркастично-іронічних, з масним галицьким гумором оповідок Богдана Волошина. Ці шкідці (ескізи) захо-

У фільмі-притчі режисер передав філософію народного галицького буття

пили режисера неймовірно, захопилися їх екранізувати. Дозвіл від автора отримав і взявся за написання сценарію, основою якого став твір «Тестамент» («Заповіт»). Подав на кіностудію ім. О. Довженка. Тут прочитали, порадили додати ще одну оповідку й дозволили знімати фільм. Але на заваді стали фінансові труднощі.

Тільки 2010 року вирішив-таки повернутися до давньої ідеї. До сценарію додав ще одну оповідку та представив його Дер-жкіно під робочою назвою «Хроніки». Фортуна посміхнулася йому. З державної скарбниці на зйомки картини надали полови-ну суми. Бюджет фільму стано-

вив 16 мільйонів гривень. Решта — гроші інвесторів. Скажімо, в Польщі подбали про комп'ютерну графіку.

У пошуках акторів об'їздив усі драмтеатри Галичини та Буковини. Бажав, щоб лунав чистий галицький діалект без столичного дзекання-акання, без дубляжу. Режисер не побоявся запропонувати ролі молодим артистам, а то й навіть студентам. З пієтетом каже, що знайшов «справжню фактуру, красиві обличчя, свіжість». Може, тому й не побоявся, аби пана голову зіграв саме початківець з Тернополя Ігор Наконечний. До слова, з цього міста на знімальному майданчику висадився чи не цілий десант.

У фільмі знайшлося місце для художньої роботи не лише акторам, а й деяким жителям населених пунктів, де розгорнули знімальний майданчик. Це села Верховинського району Івано-Франківської області та місто Добромиль, що на Львівщині. Гуцул Дмитро Сенітович не на одній сільській забаві умів додати доброго настрою, запалу, але, напевно, навіть гадки не мав, що у літньому віці стане артистом. І роль зіграє неабияку — покійного дзідзя.

Футбол, весілля та вічний упокій

Отой дзідзьо (дід) — філософія народного галицького буття.

На його переконання, людське життя — як політ золотої мушки над вогнем: яскраве, але коротке. Помираючи, дзідзьо складе заповіт. Знаючи недолугість, нехазяйновитість своїх синів, він запрогне, аби його нехитре добро залишилося громаді. Але блискавка вдарить у дзідзьову хату й залишить хіба що згарище. Проте не спопелить пам'ять про старенького. Його мудрослів'я лунатимуть із уст внучки на ймення Микола (роль виконала Софія Кравчишин), яка любить дивитися на небо та «ганяти філізофію», а своїми розповідями вона пов'язує три різні сюжетні лінії, події галицького життя — футбол, весілля та вічний упокій.

Звісно, сюжету з подробицями не маю наміру розповідати. Скажу єдине: фільм «Політ золотої мушки» варто подивитися. Розумію, що хтось захоче за цю картину ущипнути-вкусити режисера. Без цього, зрештою, не обійтися. Однак моє галицьке серце тішиться виходом такої стрічки на екрани. Показали Галичину, кажучи словами режисера, «не вишиванково-вихідну, де всі співають, де майорять фани», а й такою, де є місце іскрометному гумору, забаві, щирості, наївності, де немає прагнення обманути, скривити душею, аби сподобатися комусь іншому, де просто тече ріка життя. Українського. І добре, що у нього на решті, нехай і неспіливо, але вже почали заглядати наші кінематографісти.

Що (не) бачать у сумському прикордонні

ІНФОРМАЦІЙНА БЕЗПЕКА. Треба пам'ятати, що в ефірі вакууму не буває

Олександр ВЕРТІЛЬ,
«Урядовий кур'єр»

Місяців зо два тому випало побувати в гостях у друга юності, який живе в одному з прикордонних сіл на Сумщині. Звернув увагу на рясні телевізійні «тарілки», які щільно обліпили будинки або височіли над ними. Коли друг, увімкнувши плазмовий екран, почав клацати пультом, від розмаїття каналів зарябіло в очах. Але одразу зазначив, що ефір переважно російськомовний, хоч проскакувала й англійська, французька, арабська... Але — не українська.

А коли почали з'являтися заставки курського та белгородського телевізійного виробництва, сумніви розвіялися, як ранковий туман під сонцем: вибір — широкий, але не на користь вітчизняного телепродукту.

Телезобування

Представник Нацради з питань телебачення і радіомовлення в Сумській області Лариса Якубенко понад 20 років працює в цій галузі. Щоб порівняти нинішню ситуацію з тією, що була 10 років тому, пропонує ознайомитися з листом сумчанки, написаним 2008 року.

«Уже на протязі місяця по радіо повідомляють о каком-то цифровому телевидении и его каналах. Если меня лишат права смотреть русские сериалы «Бандитский

Петербург», «Агент национальной безопасности», «Пепел офиса», любовные фильмы и развлекательные концерты... я буду бороться против цифровых каналов».

Як наголошує пані Лариса, в цій ситуації коментарі не зайві. Бо маємо результаті багаторічного тотального зомбування населення слобожанського прикордоння, які пожинаємо тепер.

Якщо проаналізувати технології передачі телевізійного сигналу, що переважають на території краю, то ефірне аналогове та цифрове доступне в радіусі дій передавачів, розміщених на вежах у Білопільлі, Сумах, Тростянці та Шостці.

Кабельне телебачення поширене у великих районних центрах, а супутникове — у зоні прикордоння. Охоплення населення області аналоговим телевізійним сигналом «UA: Перший» становить 90,38%, «1+1» — 95,57%, «Інтер» — приблизно 60%.

Регіональні лідери ефірного аналогового мовлення — ТРК «Відикон» та суспільний мовник — Філія НТКУ «Сумська регіональна дирекція».

Але, на жаль, жоден із загальнонаціональних і регіональних представників мовлення не має 100% покриття області. Тому частина населення, що живе на сільських прикордонних територіях, інформацію отримує через супутниковий зв'язок.

«Говорит и показывает...»

Нині складно уявити, щоб хтось із сумських глядачів так категорично хотів бачити на своєму екрані російські серіали, як про це писала 2008 року згадувана сумчанка. Але насаджування глядачеві російських стереотипів мислення, несмаку, проявів насильства зробило свою справу й надалі впливає на аудиторію. Особливо відчутне воно безпосередньо біля кордону, бо багато домогосподарств можуть приймати якісну картинку із сусідньої країни за допомогою кімнатної антени.

Ще з десяти років тому Сумський центр дослідження регіональної політики проаналізував ситуацію і повідомив, що у прикордонній зоні можна дивитися російські канали ОРТ, РТР, «Белгородське телебачення», і слухати їхнє радіо «Росія», «Маяк», «Наше радіо», «Курськ», «Московське радіо».

Щоб звучало українське слово

Як наголошує Лариса Якубенко, для захисту інформаційного простору держави Нацрада з питань телебачення і радіомовлення 2014 року звернулася до судових інстанцій з позовом про заборону ретрансляції кількох російських пропагандистських каналів. За результатами моніторингів ухва-

лено рішення про вилучення з переліку іноземних програм, зміст яких не відповідає вимогам Європейської конвенції про транскордонне телебачення, а також законодавству України, деяких телевізійних каналів РФ. Аналіз програмного наповнення триває. Всі провайдери Сумської області вилучили ці ТВ-канали зі своїх пакетів.

Тривалий час в області не вирішували питання трансляції програм Національної телекомпанії України в аналоговому форматі, поширення сигналу якої здійснювала Шосткинська радіотелевізійна передавальна станція Сумської філії концерну РРТ. Потужностей передавача не вистачало для покриття Середино-Будського, Глухівського, Кролевецького та Ямпільського районів. До того ж якісному поширенню сигналу НТКУ в області заважали значна віддаленість окремих територій від місцезнаходження передавачів, складна за рельєфом місцевість, густі лісові масиви.

Для вповненого прийому НТКУ на цих територіях потрібно було збільшити потужності аналогового телевізійного передавача до 10 кВт. Завдяки розпорядженню Кабміну щодо фінансування заходів з відновлення мовлення українських телерадіоканалів на території Донецької, Луганської, Сумської областей було надано кошти на закупівлю антенно-фідерних

систем для встановлення у прикордонних районах додаткових потужніших передавачів.

Сумська філія Концерну РРТ бюджетним і власним коштом придбала додаткове обладнання. Завдяки цьому передавач розпочав роботу торік, що дало змогу значно розширити зону вповненого прийому каналів «UA: Перший» та «ЕРА» в північних районах області.

Місцевих зусиль замало

Тож певною мірою щось зробити вдалося, однак і неозброєним оком видно: лише на місцевому рівні повністю розв'язати проблему прикордонного мовлення не вдасться. Потрібна підтримка держави.

У сусідній країні на ЗМІ кошти не шкодують. Можна навести десятки прикладів того, як у багатьох російських містах місцеві газети вже не передплачують, їх безкоштовно доставляють у вищі, школи, підприємства, установи і організації.

Давно назріла потреба в окремій загальнодержавній програмі, спрямованій на телерадіоорганізації, що мовлять у прикордонних регіонах. Це б дало змогу пробити інформаційну стіну, що відгороджує наших громадян від національних програм, і мимохіть змушує їх повертати «тарілку» у протилежний бік.

НОВИНИ З УКРАЇНИ

На нелегальних копачів
полюють з літака

КОНТРАБАНДІ — СТОП! Волинські прикордонники з повітря фіксують місця незаконного видобування бурштину і його переміщення через кордон

Ольга СОЛОВЕЙ
для «Урядового кур'єра»

Боротьба з бурштиновою контрабандою в поліському регіоні триває вже давно — ще з 1990-х років. Однак якщо раніше фіксували поодинокі випадки, то нині вони почастішали, і це перетворилося на величезну проблему. Тепер збагачення на нелегальному видобутку-продажу сонячного каменю — одна з найприбутковіших ланок тіньового бізнесу.

За офіційною інформацією, обсяги вилученого зростають у рази. Наприклад, якщо у 2014 році зелені кашкети запобігли контрабанді 295 кілограмів бурштину, то вже 2015-го кількість затриманого виросла у понад три рази. Основне навантаження — на кордони з Польщею.

— Торік лише у пункті пропуску Ягодин затримали 285 кілограмів бурштину, 100 з них пробували провезти однією партією. Цього року там «виловили» 5 кілограмів, — розповів керівник прес-служби Луцького прикордонного загону підполковник Олег Личковський.

Вигадливості порушників закону можна поза-

За допомогою авіації вдалося зупинити і цей вантаж: контрабандисти ховали бурштину у чоловічих шкарпетках

здрити: сонячний камінь знаходили і в особистих речах громадян, і в сховках, облаштованих у конструкціях автомобілів. А рекордну 100-кілограмову контрабанду водій фури віз у мішках над кабіною.

Нові виклики змушують вдаватися до нових способів протидії нелегалам і контрабандистам. Оскільки прикордонне відомство залучає малу авіацію для стеження, за кілька днів під час польотів вдалося зафіксувати з повітря п'ятнадцять місць, де незаконно видобувають бурштину.

— Відстань і висота польоту дає змогу не тільки легітимно вздовж лінії кордону, а й оглядати територію на 20—30 кілометрів углиб країни. На літаках для фіксації спостережень використовують потужну фототехніку. Матеріали про виявлені у прикордонні порушення передаємо керівництву органів місцевої влади, Національній поліції. Служби безпеки та прокуратури, оскільки протидія незаконному видобутку бурштину — не у компетенції прикордонслужби. Про масштаби видобут-

ку сонячного каменю свідчить те, що на кожному з таких об'єктів перебувають десятки людей, а на окремих — і технічні засоби, — уточнює Олег Личковський.

Наскільки корисна така практика, свідчать повідомлення про запобігання незаконному переміщенню бурштину. В останньому з них — цього тижня через міжнародний автотранспортний пункт пропуску Устилуг громадянин України спробував вивезти 12,8 кілограма каменю, який він заховав під обшивку дверей машини.

Мрія здійснилася
завдяки громаді

ТУРБОТА. Вінницький центр реабілітації дітей і молоді з обмеженими можливостями «Гармонія» справив новосілля

Олег ЧЕБАН,
«Урядовий кур'єр»

Відтепер у Вінниці міський центр соціально-психологічної реабілітації дітей та молоді з функціональними обмеженнями «Гармонія» має власне приміщення, яке повністю пристосоване для людей на візках та укомплектоване сучасним реабілітаційним обладнанням. «Переконана, що мрії здійснюються. Колись цей центр був великою мрією, і казали, що його створити неможливо. Але, як бачимо, можливо, коли об'єднуємо зусилля. Коли влада, громада, бізнес об'єднуються, можна робити неймовірне», — сказала на презентації об'єкта директор центру Раїса Панасюк.

Заклад денного перебування дітей та молоді з функціональними обмеженнями «Гармонія» було створено 9 років тому, він розташовувався у частині приміщення одного з дитсадків. Навіть в тиснях умовах щороку його відвідува-

У новому приміщенні реабілітаційного центру є все необхідне обладнання для відновлення здоров'я

чі отримували понад 10 тисяч послуг. Однак було недостатньо площі для індивідуальної роботи, неповною мірою задовольняли потреби у реабілітаційних послугах. Крім того, внаслідок війни на сході країни зросла кількість молоді з інвалідністю. Тому міська влада підшукала нове приміщення площею 800 квадратних метрів, яке протягом двох років реконструю-

вали та відремонтували коштом державного і міського бюджетів. Загальна вартість проекту — 8 мільйонів гривень.

У новому приміщенні є конференц-зала, навчальні класи, комп'ютерна кімната, масажний кабінет, майстерні для ремонту візків, дитяча кімната, магазин для товарів, виготовлених вінничанами з обмеженими можливостями, тощо.

«Багато організацій і людей долучилися до цієї спільної справи. Але насамперед маємо подякувати за створення такого чудового центру Раїсі Панасюк та її команді», — сказав Вінницький міський голова Сергій Моргунов. Він зауважив, що реалізація проекту — це один крок у формуванні відповідальної громади. Еталоном, до якого приїжджатимуть з усієї країни, назвав новий центр голова Вінницької обласної адміністрації Валерій Коровій.

У центрі одночасно працює 10 спеціалістів, які займаються психологічною та фізичною реабілітацією людей з обмеженими фізичними можливостями, проводяться зустрічі, тренінги тощо. Рік у рік охочих відвідувати «Гармонію» стає дедалі більше. За словами керівника центру, з відкриттям нового приміщення і з районів більше людей зможуть відвідувати центр, спілкуватися та проходити реабілітацію.

У Сумах сироти
знаходять
батьків

Олександр ВЕРТИЛЬ,
«Урядовий кур'єр»

ДОБРА СПРАВА. Днями у Сумах створено дитячий будинок сімейного типу Дмитра та Ольги Кочереженків. Відтепер у подружжя дев'ятеро дітей. Оскільки статус ДБСТ передбачає мати до 10 синів і доньок, то можливе поповнення.

На свято до родини завітали представники міської влади, служб у справах дітей, сім'ї і молоді, депутатського корпусу, школи №5. У дарунок вони принесли корову, солодощі, а також мікрохвильову піч та інші побутові предмети й речі, які завжди потрібні в сім'ї.

Заступник Сумського міського голови Альона Дмитрівська щиро подякувала подружжю за благородний вчинок і запевнила, що міська влада всіляко його підтримуватиме і допомагатиме.

Як розповіли Дмитро та Ольга Кочереженки, до створення сімейного дитячого будинку вони йшли дев'ять років. Ще у жовтні 2007-го, маючи сина, взяли на виховання двох братиків, а згодом у подружжя народилася донечка. Три роки тому сім'я поповнилася двома прийомними сестричками, а в січні цього року — ще трьома дітьми з однієї родини. Нині у Кочереженків дев'ятеро дітей, з яких двоє рідних і семеро позбавлених батьківського піклування. П'ятеро ходять до школи, троє — до дитячого садка, а наймолодшому лише рік і чотири місяці.

Глава родини власноруч завершує споруджувати будинок, Ольга переймається домашніми клопотами. Однак у сім'ї знаходять час на заняття спортом, походи до річки та на околиці міста, відвідування недільної школи. Звісно, що перші помічники у всіх справах — старші діти.

Нині у Сумах функціонують 15 прийомних сімей, у яких тепло і затишок знайшли 40 дітей і сиріт, позбавлених батьківського піклування. А загалом на Сумщині 19 сімейних дитячих будинків і 158 прийомних сімей, в яких виховують 449 хлопчиків і дівчаток. До речі, на усиновлення чекають 52 сім'ї, які пройшли юридичну та організаційну процедури і готові взяти на виховання малюків.

Донбаським
вишам потрібен
особливий статус

Олена ОСОБОВА,
«Урядовий кур'єр»

ПРОБЛЕМА. Студентам-переселенцям катастрофічно не вистачає викладачів, приміщень для навчання та гуртожитків. Перелік проблем вишів, які через трагічні події на Донбасі перемістилися на підконтрольну Україні територію, залишається без змін уже півтора року. Про це розказали активісти громадської організації «Донбас SOS» та представники Координаційного центру переміщених ВНЗ, які провели черговий моніторинг.

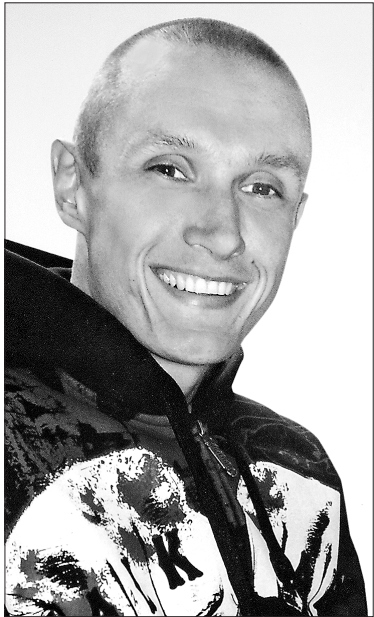
Загалом з окупованих територій Криму та Донбасу виїхало 18 вишів, у яких навчається понад 40 тисяч студентів та працює 3,5 тисячі викладачів. Відвідати кожен з них — у планах активістів. Їхні дії погоджено з Міністерством освіти і науки України, вони спрямовані на пошук міжнародних спонсорів для вишів-переселенців.

Моніторинг почали з Луганщини. У Донбаському державному технічному університеті, який тепер базується в Лисичанському гірничому технікумі, через брак аудиторій одночасно в одному приміщенні відбуваються заняття двох груп. Власного гуртожитку немає, тож студенти платять за оренду житла від 860 до 2,8 тисячі гривень. Усі викладачі в роботі використовують власну техніку. Через проблеми зі спеціалізованим обладнанням на одному роутері для доступу до інтернету тут підключається майже 50 користувачів, тож швидкість невисока. Не виконано тут і такої акредитаційної вимоги, як кількість викладачів з науковим ступенем доктора наук на певну кількість студентів. Однак тут здобувають освіту понад 900 студентів.

Головною метою моніторингу громадських активістів стала необхідність оцінити фактичний стан переміщених вишів і підготувати перелік проблем до засідання ради ректорів України, що днями має розглянути проект спеціального закону про особливий статус переміщених ВНЗ.

«Саме ці переміщені вищі навчальні заклади можуть стати джерелом освітньо-культурного розвитку міст, у яких вони розташовані, а також кузницею кадрів для відновлення та розбудови Донбасу. Однак задля втілення цього самі переміщені ВНЗ потребують допомоги у введенні тимчасового положення щодо їх функціонування, яке закріпить їхній окремий статус на законодавчому рівні на певний період», — підкреслюють Оксана Антоненко та Олександр Кульга. На думку активістів, державна підтримка цих університетів має бути обов'язковою, бо це інтелектуальні центри, навколо них об'єднується молодь, який відбудовувати Донбас.

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

Таким щиро усміхненим Андрій Юркевич залишиться у нашій пам'яті

Микола ШОТ,
«Урядовий кур'єр»

Андрій Юркевич свій земний шлях розпочав на Великдень. Кажуть, людина, народжена в день такого великого свята, благословенну, гідну слави долю матиме. Підприємець, була в нього гривня й до гривні, здавалося б, радій життю та насолоджуйся. Але коли з'явилася інформація про перших убитих і поранених на столичному Майдані, Андрій помчав з Тернополя до Києва й опинився у вирі трагічних подій. Потім про все оповів у книжці спогадів «Моя Революція». Ще лунав реквієм за воїнами Небесної Сотні, а на українську землю вже вдерся російський окупант та агресор. Андрій Юркевич не міг не стати на захист України, пішов добровольцем у батальйон «Айдар». Завжди зі світлою усмішкою на обличчі. Він і поліг сонячного вересневого дня 2014 року біля Веселої Гори, що на Луганщині. Йому минав лише 33-й рік. Андрій першим з тернополян загинув на буремному сході країни. Йому й справді доля вготувала дорогу, гідну слави героя.

Усе піддавав критичному аналізу

Місцем його народження стало село Білозірка Лановецького району. Усі, хто знав Андрія, мовлять, що він завжди був чистим у помислах, мав загострене відчуття справедливості, доброти, поваги. Батько Михайло Сафронів каже, що ніколи не старався повчати ні сина, ні доньку, зважав на їхні думки. Навчався Андрійко в обласному центрі, у загальноосвітній школі №13. У дитячі роки був трохи повненьким, жив розмірено, не квапився, на уроки теж не раз запізнявся, навіть на випускний прийшов невчасно. У таблиці успішності стояли оцінки «відмінно», «добре», а от з фізкультури та початкової військової підготовки — «задовільно». «Що ж це таке?!» — дорікав тато.

У 19 років на дискотеці юнак познайомився з Христиною. Закохався. Можливо, це спонукало його прискіпливіше поставитися до своєї зовнішності. Зайнявся активно спортом. «Кіборг» Валерій Чоботарь згадує, коли вперше Андрій Юркевич прийшов тренуватися до його спортивного клубу «Характерник», грішним ділом подумав: «Черговий виголений, чистий, важко з ним буде працювати, бо такі все знають, зневажливо ставляться до інших». Проте Андрій виявився цілком іншим. Заці-

Загинув у день, коли мало початися перемир'я

НЕЗАБУТНІ. Життєрадісний тернополянин Андрій Юркевич пройшов під кулями Майдану, став в обороні України й поліг на Луганщині

кавився фрі-файтом (змішаним бойовим мистецтвом). З кожним днем, роком тренер відкривав його для себе як «високоінтелектуального хлопця, який займався підприємницькою діяльністю, але гроші його цікавили якнайменше». Щоправда, любив дискусії та все піддавав критичному аналізу.

Спомини про Революцію

Андрій побрався з Христиною, 13 років були разом. Вдова мовить, що особливою громадською чи політичною активністю не відзначався. Та ось вибухнув народний гнів Євромайдану. Як він сколихнув Андрія Юркевича, дізнаємося вже з його невеликої книжки спогадів. У борню він поринув у найпекельніші майданівські дні. Прочитавши в ЗМІ про «останній шанс» 18 лютого 2014 року, зізнався, не надто надихнувся, навіть скептично до цього поставився. Але після 10-ї ранку стали надходити дедалі тривожніші новини. «Важко передати всю мою ненависть у ці хвилини, — ділиться думками автор. — Причому до ментів і провладних бандитів у другу чергу. В першу — до самого себе. За те, що не там, за те, що змарнував-таки останній «останній шанс». Взявся «за сумбурні пошуки» транспорту, аби дістатися до столиці. Знайшов. Про власні наміри дружині повідомив, уже коли виїхав за межі рідного міста.

Щойно опинившись на Майдані, хотів якнайшвидше надолужити все, що не встиг зробити останньої доби, «принести якнайбільше користі загальній справі». Підійшовши під самі щити, почав разом з усіма жбурляти бруківку. А далі були хвилини, години, дні несамовитої боротьби. Довелося витягувати поранених та убитих з епіцентру обстрілів. Першим витягнув бездиханне тіло, як потім дізнався, Володі Жеребного із Львівщини. Міряв Андрій і пульс хлопцю в

блакитній касці (як з'ясувалося, своєму землякові Устиму Голоднюку), але марно. «Відтягнувши пораненого подалі, відразу повертаюся назад, причому, незважаючи на все побачене, — немає ні найменшого бажання втекти, сховатися кудись нижче, там, де кулі не становитимуть загрози», — читаю в Андрієвих спогадах.

Він навіть дивується: де в той час був його найважливіший інстинкт — самозбереження? І знаходить собі розраду: «Напевно, збереження фізичного існування для мене від природи не є пріоритетом». Як на мене, це визначальна відповідь, яка рухала ним, кликала його до самопожертви. Бо ж завжди головною цінністю для нього було захистити від негідника іншу людину, а тепер ще й Україну.

Після Майдану Андрій Юркевич констатував: боротьба, її здобутки, смерть патріотів, їхній героїзм змінили кожного з нас, прогнали геть байдужість та апатію, загострили почуття правди та справедливості.

Андрій казав, що мусить написати спогади про Революцію гідності, інакше його замучить сумління. І вдень, і вночі згадував, писав, поспішав. Узагалі, коли подорослішав, почав квалитися жити. Любив мандрувати, його, як мовлять друзі, скрізь було повно. Завжди усміхнений, сонячний, добрий. 30 травня 2014 року Андрій поставив останню крапку у власних споминах і навіть дав їм назву — «Моя Революція». Але виходу книжки у світ вже не побачив. Кохана Христина потурбувалася, щоб гаряче публіцистичне Андрієве слово дійшло до читача. Уже двічі видання виходило друком.

Тіло впізнали за татуванням

Через два тижні після написання мемуарів Андрій зібрався на війну. Добровільно. Захотів бути у лавах батальйону «Айдар». Христина каже, така звіст-

ка її приголомшила, чомусь одразу в скронях відлунувало, що її коханий загине чи зазнає важкого поранення. Ні вмовлення, ні слези не допомогли. Цілу ніч просиділи удвох за розмовою. На світанку він поїхав. Став командиром взводу, потім роти. Дружина постійно носила із собою мобільний телефон, аби часом не прогавити дзвінок від чоловіка-воїна. «Якщо згадуєш людину в час, коли ризикуєш життям, — вона тобі справді дорога», — писав він у майданівських спогадах. Безперечно, з фронту телефонував завжди, щойно випадала нагода. Навіть після виходу з оточення поблизу Хрящуватого на Луганщині одразу набрав номер телефону коханої Христини. Побачити його дружина могла єдиний раз завдяки «Скайпу» за кілька днів до загибелі.

Андрій мав псевдо «Грізлі». Чому обрав такий позивний? Пані Христина каже, напевно, тому, що вона дуже любить ведмедиків. А ще він мав проблеми з колінним суглобом, а отже, йому було не дуже легко повзати, доводилося й перевалюватися.

Під час останньої з дружиною розмови Андрій твердив, що це остання для нього війна, що більше ніколи, ні на хвилину кохану не залишить. Навіть обіцяв, що наступного вівторка чи середи приїде до Тернополя на кілька днів, бо політикам вдалося домовитися про тимчасове припинення воєнних дій. З 18 години 5 вересня мало настати перемир'я. Але буквально за годину-дві до цього Андрій Юркевич загинув.

Пані Христина той день пригадує чи не за кожною хвилиною — чомусь надто важко було на душі. Андрій, який завжди усміхався, того дня був дуже роздратований, либонь, серце щось віщувало недобре. Напередодні чи не цілу ніч розповідав про дружину, рідних, друзів, показував світлина. Про це вже згодом розповіли побратими. Ще обідньої пори Христина намагалася до нього телефонувати, але не вдалося, від оператора час від ча-

су надходили повідомлення, що з ним можна сконтактувати, та зв'язок зникав. Дружина удомо заходилася варити персикове варення, бо ж Андрійко (так лагідно звала чоловіка) любив ним смакувати. Гадала, втішить його за кілька днів, адже обіцяв навідатися.

5 вересня Андрій зі своїми підрозділами та десантниками вирушив на виконання бойового завдання. Біля села Весела Гора вони під'їхали до блокпосту, де майорів український синьо-жовтий прапор. Але тут чатувала засідка. Ворог одразу ж відкрив вогонь по машині наших бійців, прострілив бензобак — вибухнув кузов і здетонували боеприпаси. Юркевич перебував саме у цьому транспортному засобі...

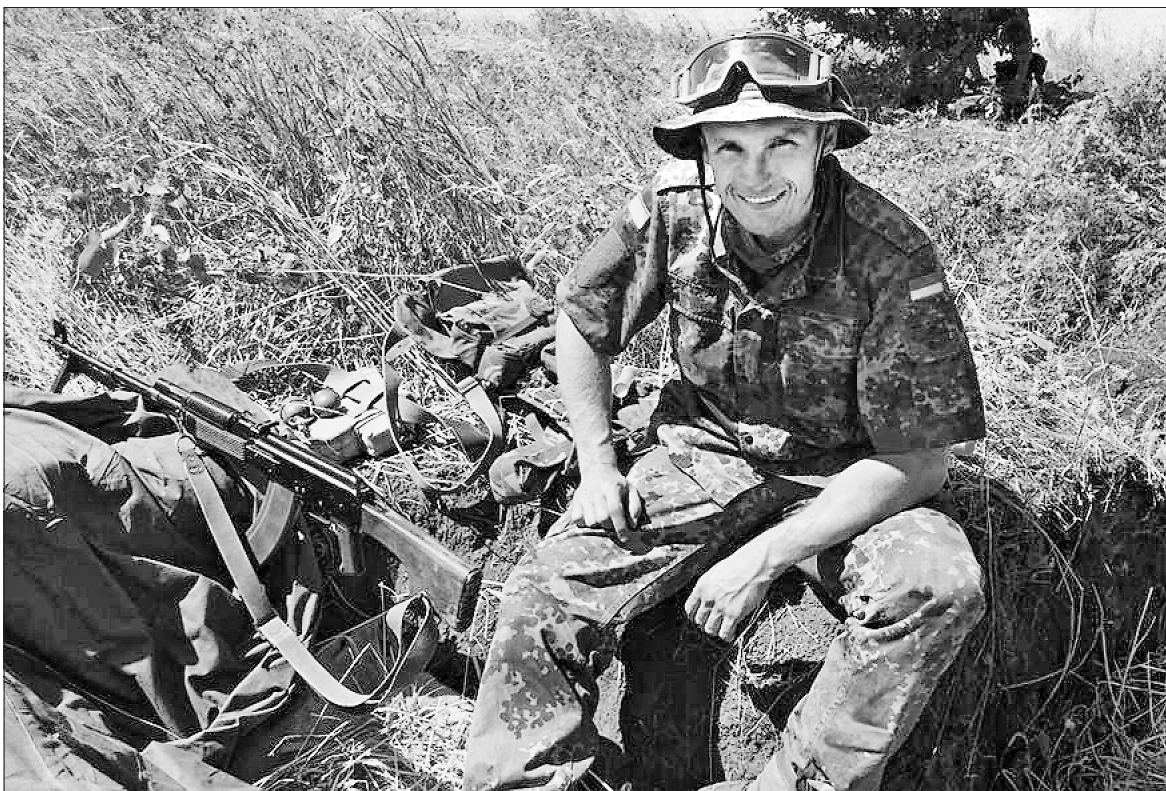
Пані Христина пригадала, як після подій на Майдані їй наснився сон, що Андрій їде машиною й раптом вона вибухає. Узагалі нині вдова перебирає в пам'яті чимало різних подій з подружнього життя, зважає на символи, знаки. Скажімо, 2012 року чоловік у соціальних мережах написав-порадив тим, хто не дозволяє своїм рідним робити тату, що воно знадобиться хоча б коли, не дай Боже, доведеться впізнавати тіло. Після написання книжки «Моя Революція» Андрій одразу зробив собі татування, де зобразив воїна у балаклаві, з автоматом і крилами, а також БТР і синьо-жовтий стяг. Власне, за цим татуванням рідні впізнали його понівечене тіло та привезли до Тернополя саме в середу — того дня, коли Андрій обіцяв приїхати додому.

Світла усмішка, світла пам'ять...

11 вересня 2014 року, здається, чи не весь Тернопіль вийшов проводити Героя в останню путь. Поховали Андрія на Микулинському цвинтарі обласного центру. За його могилою одразу ж виросла ще одна, де знайшов вічний спочинок Федір Коломієць («Металург») з Алчевська. Бойовий побратим загинув разом із Андрієм у засідці поблизу Веселої Гори. Оскільки рідне місце Федора ще під російсько-терористичною окупацією, то тіло українського патріота й Героя з Донбасу прийняла тернопільська земля. Тепер на Андрієвій та Федоровій могилах поставили величні пам'ятники, до відкриття яких доклалася родина Юркевичів.

Андрій Юркевич за особисту хоробрість і героїзм нагороджений посмертно орденом «За мужність» III ступеня, цього річ у січні його удостоїли й недержавної відзнаки «Народний Герой України». Тернопільська міськрада присвоїла йому звання Почесного громадянина міста. У школі, де навчався, відкрили меморіальний куток.

Учасник телепроєкту «Голос країни» Михайло Мирка презентував пісню «Найкращих забирають небеса», присвячену Андрієві. «Не встиг. Не вернувся. Недолюбив», — звучить у ній. Страшно, жакливо, боляче. У вдячній пам'яті українців Андрій залишиться світлим, усміхненим і хоробрим. Герої не вмирають!

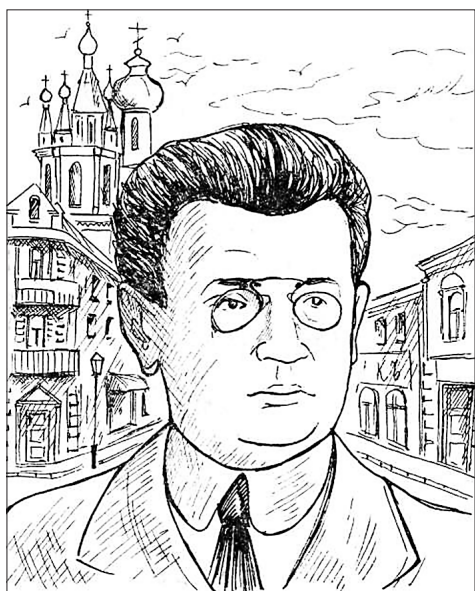

Андрій Юркевич у хвилини фронтового перепочинку

Фото з родинного архіву

ЛЮДИ І ЧАС

135 РОКІВ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ АРКАДІЯ АВЕРЧЕНКА

Дюжина ножів
від українського гумориста

Короткозорий Аверченко на ділі виявився набагато прозорливішим від тих, хто повірив у щирість більшовиків та їх вождя Леніна

ПОСТАТЬ. Так само як із гоголівської «Шинелі» виросла вся російська література, від творчості талановитого українця Аркадія Аверченка та редагованого ним журналу «Сатирикон» веде початок вітчизняна школа гумористично-сатиричної мініатюри. Сучасники «короля сміху», як заслужено називають митця, стверджували, що ні такого письменника, як Аверченко, ні такого журналу, як «Сатирикон», у Росії ще не було. Наші гумористи були або безнадійно вульгарні, або сміялися так гірко, що від їхнього сміху йшов мороз по шкірі.

Творами митця зачитувалися від Владивостока до Парижа, а легендарну книжку гумориста «Веселые устрицы» впродовж семи років перевидали 42 рази. Літературознавці підраховували, що з 1907-го по 1917 рік письменник написав понад 40 збірок гумористичних оповідань, а у редагованому ним журналі «Сатирикон» вважали за честь друкуватися Саша Чорний, Купрін, Мандельштам, Олексій Толстой, Грін, Маяковський.

Тим прикріше, що досі уродженця Севастополя Аркадія Аверченка вважають росіянином, хоч навіть справжнє прізвище предків письменника Оверченко. Однак хтось із писарів «перехрестив» його на великоруський лад, як це було з Чехом, що став російським письменником Чеховим, або численними в Росії Ковальовими, чії предки, на відміну від Кузнецових, походять з України.

Аверченко згадував, що його батько майстерно грав на сучасному «хохлацькому торбані» (схожий на бандуру існструмент) і любив співати «Віють вітри, віють буйні». Мати була родом із Полтавщини, а дитячі та юнацькі роки Аркадія минули в місцях, де звучала українська мова. Так було у Криму, де до депортації татар і омоскалення українців росіяни становили нац-

меншину. Ще більш українським був Донбас, де 14-річний Аркадій Аверченко став заробляти на життя роботою конторського писарчука в одному із шахтарських селищ.

Пори року, як згодом згадував уже знаменитий гуморист, тут розрізняли тільки за рівнем грязюки на вулицях, яка восени сягала вище колін, а в решту місяців — ні. Не дивно, що «життя місцевих вуглекопів мало такий вигляд, ніби народжувалися вони для горілки, працювали заради горілки і вирушали на той світ за допомоги все тієї ж горілки». Люди без Бога в душі й почуття гумору тут банально спивались, а тому залишались або навчилися сприймати світ з іронією, або загинути.

Секрет приголомшливого успіху творів Аверченка — саме у відмові від традиційних для тодішньої літератури Російської імперії жалів, повчань, засуджень всіх і вся. Суто аверченківське поєднання видимості легкості гумору із глибиною його сутності засвідчили вже перші номери редагованих початківцем журналів «Штик» і «Меч», що виходили у Харкові. «У темряві без вогнів розмахуємо ми своїм смішним мечем», — писав Аверченко у зверненні до читачів. — І тільки коли станемо втрачати сили, як Остап на площі під час страти, крикнемо ми під хрускіт власних кісток: «Чи чуєш, батьку?»

Він відповість, страждаючи за нас: «Чую, синку!»

Як і сина Тараса Бульби, Аркадія Аверченка почули і... закрили «Меч». До того ж, довелося терміново втікати з Харкова до Петербурга, бо, як з іронією згадував гуморист, генерал-губернатор поставив питання рубя: «Хтось із нас має вийти з міста», однак не дозволив містянам визначитися, кого з двох вони воліють залишити.

Усе життя Аверченко керувався гумористичним лише на перший погляд принципом: «Жити так, щоб ворогам доводилося прощати мене, а не мені їх».

Однак якщо за «гнилого царизму» митця рятувала величезна популярність і здатність балансувати на межі дозволеної для преси свободи слова, то після приходу до влади більшовиків письменникові довелося, рятуючи життя, спочатку втекти до рідної України, а потім емігрувати.

За радянських часів Аверченка, якого Ленін назвав «озлобленим до запаморочення білогвардійцем», вважали затятим контрреволюційним, хоч видана за кордоном сатирична збірка «Дюжина ножів у спину революції» засвідчує інше. «Чи потрібна була революція? — ставить автор далеко не риторичне запитання. — Звичайно потрібна. Революція — це переверт і звільнення. Але якщо визволитель після цього так міцно всідається на ваш карк, що ви ще гірше задихаєтесь у передсмертній тузі та судомі собачого існування, то і я, і ви теж, думаю, готові ввіткнути йому не тільки дюжину, а цілий gros (тобто 12 дюжин, — авт.) ножів у спину». Навряд чи потрібний красномовніший доказ, що творчість українського за душою короля сміху нині злочоденна як ніколи.

115 РОКІВ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ОЛЕКСІЯ ФЕДОРОВА

Стрімка кар'єра
сталінського партизана

Мізерну чисельність чернігівських партизанів навесні 1942 року засвідчує щоденник Попудренка із записом про 2500 літрів спирту: «Якщо давати по 50 г, вистачить на два місяці. Якщо питимуть, як сьогодні, то лише на кілька днів». Однак це не заважало стверджувати, що Федоров на цьому знімку просто дуже втомлений

ПОГЛЯД. З «іконостаса» з восьми(!) орденів Леніна на грудях прославленого за радянських часів партизанського командира лише один він отримав у роки війни, та й то в обов'язковому комплекті до звання Героя Радянського Союзу, відзнака якого — медаль «Золота Зірка». Отож зазвичай до неї додавали ще орден Леніна як найвищу нагороду СРСР. Утім, немає правил без винятку, яким стало присвоєння Олексієві Федорову в січні 1944 року разом з іншими партизанськими воєначальниками звання двічі Героя, коли його єдиного «обійшли» орденом Леніна.

Не менш пікантна ситуація з участю ще молодого червоноармійця Федорова у громадянській війні на боці більшовиків, що нині ставлять йому в провину. Насправді 19-річний хлопець-підкидьок, якого виховував прийомний батько, записався у червоні аж 1920-го. Доки Федоров закінчив шестимісячну школу кавалеристів, війна на території України закінчилась втечею білих із Криму.

Отож боєць 9-ї Кубанської кавалерійської дивізії навіть суто теоретично міг воювати виключно проти «бандитів», як називали українських повстанців більшовики. Однак навіть тут він не відзначився. Бо коли кубанців кинули проти очолюваних Юрком Тютюнником учасників Другого зимового походу армії УНР, Олексій Федоров потрапив до госпіталю нібито через застуду, після цього його відправили до аналога радянського «стройбату» — у залізничний полк. А у 1924 році демобілізували.

Залишившись фактично на вулиці без професії й осви-

ти, хлопець-проноза вступив до лав ВКП(б), що відкрило перед ним перспективу кар'єрного зростання, де були навіть такі екзотичні посади, як «заступник начальника будівництва з виробничих наряд». У 1932 році молодого комуніста прийняли відразу на третій курс Чернігівського будівельного технікуму, роком навчання в якому обмежилася вся освіта «видатного партійного і державного діяча».

Розпочатий у роки Голодомору партійний кар'єри сприяли сталінський терор і власноруч написані Федоро-

вим доноси на безпосередніх керівників. Завдяки цьому вже у вересні 1938 року він став першим секретарем Чернігівського обкому КП(б)У, де ще встиг підписати списки на розстріл 297 осіб та ув'язнення 147 жителів області.

З початком радянсько-німецької війни Федорову наказали залишитися на окупованій території Чернігівщини й очолити партизанський рух. Однак як засвідчує книжка спогадів «Підпільний обком діє», автор чкурнув на схід. Лише оточення німцями військ Південно-Західного фронту змусило майбутнього двічі Героя повернути голоблі аж з-під Пирятина в довірену йому область.

На той час місцевими партизанами, яких навесні 1942 року було майже вісім сотень, керував колишній третій секретар обкому Микола Попудренко. Федоров фактично став при ньому весільним генералом. У травні 1942-го, коли розпочатий Червоною армією наступ на Харків обернувся гігантською катастрофою, переможні реліції про успіхи на фронті доводилося терміново замінити розповідями про героїзм радянських партизанів у ворожому тилу. 18 травня разом із поспіхом нагородженим званням Героя Радянського Союзу Сидором Ковпаком таку саму відзнаку отримав секретар підпільного Чернігівського обкому Олексій Федоров. Це мало демонструвати «провідну й організовуючу» роль більшовиків в організації всенародного спротиву окупантам і перетворило звичайнісінького кар'єриста на одного з ідолів радянської доби.

110 РОКІВ ЗАПРОВАДЖЕННЯ ДНЯ ПТАХІВ

Навіть у День сміху
птахам не до сміху

Великий баклан, що мешкає вже і на Шацьких озерах, вражає потужністю крил

ПРИРОДА. 1 квітня зазвичай асоціюється з Днем сміху, а не птахів. Його запровадження навесні 1906 року стало одним із результатів набуття чинності Міжнародної конвенції з охорони птахів, корисних у сільсько-

му господарстві. Лише згодом прийшло усвідомлення, що шкідливих тварин у природі немає, і з 1950 року чинність конвенції поширили на всіх пернатих.

На території України 456 видів птахів, із яких понад

80 потрапили до Червоної книги. Отож лише від нас залежить, щоб навіть звичні багатьом поколінням хліборобів пісні жайворонків і перепелине «під-підьом» не залишилися тільки у споминах.

130 РОКІВ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ МИХАЙЛА ТЕРЕЩЕНКА

Що залишимо на спомин?

ПАРАЛЕЛІ. У другій половині XIX року цукрова галузь в Україні стала золотом жилою, яка перетворила на мільйонерів підприємливих вихідців із кількох селянських родин. Зокрема, власність Михайла Терещенка перед початком Першої світової війни оцінювали у 70 мільйонів російських золотих рублів.

Однак він залишився в історії не завдяки багатству чи політичній діяльності, а насамперед як меценат і людина честі. Широковідомо, що завдяки пожертвуванням Михайла Терещенка у Киє-

ві створили консерваторію та кілька музеїв, які нині мають статус національних. Знаменита срібна доба російської поезії була б неможливою без нашого земляка, коштом якого у петербурзькому видавництві «Сірін» друкували книжки, що улашували цілу плеяду митців на чолі з Олександром Блоком.

Менш відомо, що у роки Першої світової війни Михайло Терещенко фінансував роботу кількох військових шпиталів Червоного Хреста, а свою на той час найбільшу в світі приватну яхту «Юланда»

передав союзній Росії Британії під плавучий лазарет. Уже міністром Тимчасового уряду Терещенко поручився за так звану позику свободи, яку погашав власним коштом аж до 1938 року, повністю розрахувавшись з іноземними кредиторами.

А сучасні українські олігархи мало того що займаються благодійництвом переважно за бюджетний кошт, то ще «прославилися» на весь світ корупційною діяльністю, з геніальною спритністю розкладаючи «позики свободи», які вже не ризикують надавати Україні.

ВІСТІ ЗВІДУСІЛЬ

Синдром другого тайму

ЄВРО-2016. Збірна України розпочала підготовку з мінімальної перемоги над кіпріотами, яка стала сотою в історії головної команди країни

Переграти Панаї Степаненкові вдалося із другої спроби

Ганна РОМАШКО
для «Урядового кур'єра»

Вимушено без Коноплянки, Хачеріді, Сидорчука, Рибалки і Ракицького у четвер тренерський штаб на чолі з Михайлом Фоменком вдався до експериментів зі складом команди, щоб перевірити максимальну кількість новачків.

На початку зустрічі тренери задіяли дві напрацьовані зв'язки. У захисті вийшли гравці «Шахтаря» Кучер, Шевчук та Степаненко, яким допомагали дніпрянин Федечкий із дебютантом Путівцевим. Атакувальна ланка була представлена «динамівцями» Гармашем, Гусевим та Ярмоленком, яких підтримував ще один представник «Дніпра» Зозуля, повідомляє офіційний сайт ФФУ.

У дебюті матчу українці втратили кілька шансів для взяття воріт суперника. Уже на сьомій хвилині Ярмоленко пробивав із вбивчої позиції та, на жаль, влучив у захисника. Пізніше Гармаш вистрілював із 30 метрів, однак м'яч пройшов повз ворота.

Десять хвилин потому кіпріоти відповіли кількома контратаками, одна з яких ледве не призвела до взяття воріт Бойка. Мітідіс отримав пас, який відрізав одразу двох захисників збірної України, проте кіпрському нападникові забракло майстерності під час удару у ворота.

На 30-й хвилині Тарас Степаненко втратив стовідсоткову можливість вразити ворота суперників: Зозуля могутньо пробив, Панаї відбивав м'яч перед собою, і гравець донецького клубу мав забивати у майже не захищені ворота з лічених метрів, проте не зміг перекинути м'яч. Реабілітувався Тарас уже напри-

кінці першого тайму: цього разу він не схибив після розіграшу штрафного.

Другий тайм розпочався з дебюту Коваленка, Петряка і Малишева, які замінили Гармаша, Гусева та Ротана. Уже на 54-й хвилині Коваленко міг забити дебютний гол у збірній: після розіграшу кутового Віктор пробив головою, але м'яч пролетів повз ворота поряд зі стійкою.

Тренери збірної тестували гравців, замінивши протягом останніх 25 хвилин матчу Зозулю на Кравця, а Степаненка — на Тимощука. Трохи згодом стався ще один дебют — Каменюка замінив Шевчука. Кравець мав чудову можливість стати у пригоді національній команді, пробивши здалеку на 78-й хвилині, та Панаї знову врятував свої ворота. Ще два постріли здійснив Малишев, але і йому не пощастило в цій зустрічі.

Наприкінці матчу кіпріоти двічі мали нагоду зрівняти рахунок. На 86-й хвилині Сотіріу, скориставшись тим, що Путівцев послизнувся у штрафному, пробив, але влучив у стійку воріт. За кілька

хвилин він знову не влучив, після його удару м'яч перехопив Бойко.

Оцінювати другий тайм збірної України по гарячих слідах важко, адже було багато заміни і зміна тактики. Лідер «Динамо» Андрій Ярмоленко залишився не задоволеним грою збірної України проти Кіпру в другому таймі. «У першому таймі ми грали краще. У другій половині зустрічі програвали підбирання, й було дуже багато контратак — у цьому немає нічого хорошого, тому потрібно ретельно переглянути матч, що завершився. Збірна Кіпру показала, що вона не слабка команда і вона вміє грати. Сьогодні гості могли покарати нас за наші помилки», — цитує Андрія dynamo.kiev.ua.

Зрештою, товариські зустрічі для того й існують, щоб дати підґрунтя для роздумів. Чергова нагода для цього буде вже у понеділок 28 березня — у Києві на НСК «Олімпійський» українці прийматимуть збірну Уельсу.

Головний тренер збірної України Михайло Фоменко залишився задоволеним самовіддачею команди. «Усе-

ТАБЛО «УК»

24 березня.

Одеса. Стадіон «Чорноморець». Товариська гра.

Україна — Кіпр — 1:0

Гол: Степаненко (40)

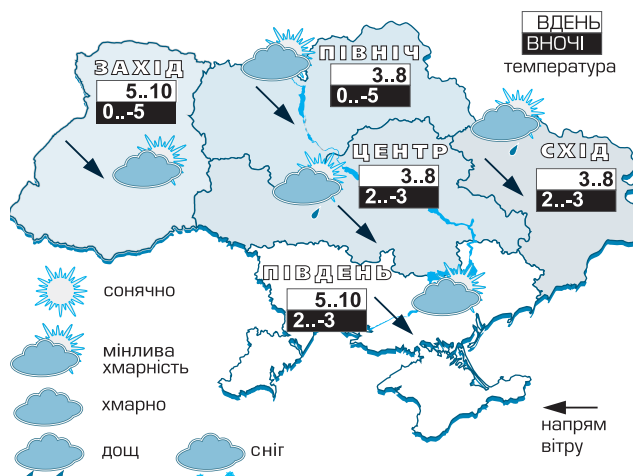
таки у нашої збірної була тривала перерва. Потрібно було отримати більше інформації, тому зробили шість заміни. Дебютанти? Ні до кого немає претензій із самовіддачі, а ось щодо гри є питання — за позиціями, грою в обороні тощо», — сказав він на прес-конференції.

«Щодо молодих футболістів, то вони повинні складати конкуренцію, адже не просто так грають за збірну. Вони приїхали сюди не просто відбутися номер. Час ще є, головне, щоб не було травм. Ви ж знаєте, скільки у нас гравців у лазареті. Навіть сьогодні були заміни, адже гравці були на межі м'язових травм», — додав наставник першої команди і наголосив, що про остаточний список гравців, які братимуть участь у Євро-2016, говорити зарано.

А помічник головного тренера Андрій Шевченко, який в Одесі дебютував у новій ролі, спілкуючись із журналістами, зазначив: «Завжди приємно починати новий шлях із перемоги. Щодо самого матчу, то це була одна з наших репетицій перед Євро-2016. Вдалося і подивитися на молодих футболістів, і дати змогу зіграти до свідченням. А найголовніше — це наша перемога.

Назвати її легкою не можна. Та загалом легких перемог не буває. Сьогоднішній матч дав дуже багато корисної інформації для тренерського штабу, яка, впевнений, дасть результати в майбутньому», — цитує слова Андрія Шевченка dynamo.kiev.ua.

ПОГОДА НА ЗАВТРА

ТЕМПЕРАТУРА ПО ОБЛАСТЯХ УКРАЇНИ НА 27 БЕРЕЗНЯ

Область	Ніч	День	Область	Ніч	День
Київська	0 -5	+3 +8	Черкаська	+2 -3	+3 +8
Житомирська	0 -5	+5 +10	Кіровоградська	+2 -3	+3 +8
Чернігівська	0 -5	+3 +8	Полтавська	+2 -3	+1 +6
Сумська	+2 -3	+1 +6	Дніпропетровська	+2 -3	+3 +8
Закарпатська	+2 -3	+7 +12	Одеська	+2 -3	+5 +10
Рівненська	0 -5	+5 +10	Миколаївська	+2 -3	+5 +10
Львівська	0 -5	+5 +10	Херсонська	+2 -3	+3 +8
Івано-Франківська	0 -5	+5 +10	Запорізька	+2 -3	+3 +8
Волинська	0 -5	+5 +10	Харківська	+2 -3	+1 +6
Хмельницька	0 -5	+5 +10	Донецька	+2 -3	+3 +8
Чернівецька	0 -5	+5 +10	Луганська	+2 -3	+3 +8
Тернопільська	0 -5	+5 +10	Крим	+2 -3	+5 +10
Вінницька	0 -5	+5 +10	Київ	0 -2	+6 +8

Укргідрометцентр

На Донеччині заклали парк «Сумський»

Олександр ВЕРТИЛЬ,
«Урядовий кур'єр»

ПОБРАТИМСТВО. Днями у місті Красногорівка Донецької області з'явився парк «Сумський». Це перший результат співпраці й побратимства слобожанського краю з жителями недавно деокупованого міста.

Починання ініціювали голова Сумської обласної ради Семен Салатенко, Сумський міський голова Олександр Лисенко, група громадських активістів, серед яких Михайло Подолін та інші. Вони зібрали і доставили на Донбас понад дві тисячі дерев — кримських сосен, ялинок, туї, яліщю, а також 300 куців троянд, які прикрасили центр донбаського міста.

І хоч офіційно співпрацю поки що не оформлено, важливо, що жителі слобожанського краю намагаються підтримати городян, які нині переживають особливо складні часи.

Керівник Красногорівської цивільно-військової адміністрації Олег Ливанчук, який, до речі, родом із Сумщини, задоволений, що ініціатива знайшла активну підтримку очолюваної ним міської громади.

До міст-побратимів має намір приєднатися Конотоп. Його міський голова Артем Семеніхін повідомив: майбутній географічний трикутник буде заповнено корисними і значущими справами заради процвітання єдиної й неподільної України.

У найближчих планах — відкрити філіал коледжу Сумського національного аграрного університету, про що повідомив ректор вишу Володимир Ладика. Нині на Донбасі перебувають колишні вихованці навчального закладу, які зі зброєю захищають східні кордони країни. А благодійний фонд «Сагасітас» готується передати місту комп'ютер, принтер і комплект спортивної форми та кросівки для тамтешньої дитячої футбольної команди, які закупив один із сумських благодійників.

ОГОЛОШЕННЯ

Слов'янський міськрайонний суд Донецької області (84112, м. Слов'янськ, вул. Добровольського, 2) розглядає цивільну справу № 243/964/16-ц за позовом ПАТ «Укрсоцбанк» до Корнюшкіна Валерія Володимировича про стягнення заборгованості.

Відповідач у справі: Корнюшкін Валерій Володимирович, зареєстрований за адресою: Донецька обл., м. Горлівка, вул. Ізотова, буд. 25, кв. 1, викликається за 08 год. 30 хв. 29 березня 2016 року до суду для участі у розгляді справи по суті.

Відповідачу пропонується надати свої заперечення щодо позову та докази. У випадку неприбуття, відповідач повинен повідомити суд про причину неявки, інакше справа буде розглянута у його відсутність.

Суддя П. І. Профатило